

HET
VOOR
STEL

idee (v. Gr. idea = idee, uiterlijk, aanblik, gestalte). Een idee is in het gewone spraakgebruik een gedachte, een plan, een ontwerp. In de filosofie heeft de term idee een toespitste betekenis, die sinds Plato een blijvende invloed heeft uitgeoefend op het wijsgerig denken. Idee vertegenwoordigt dan een diepere werkelijkheid dan die van de verschijnselen. Platoonse ideeën kunnen aan de ene kant als oerbeeld, aan de andere kant als grondbegrippen worden opgevat.

Plato's ideeënleer

Plato verstond onder idee een algemeen beginsel dat zich niet in de wereld, in de kosmos bevindt, maar ergens anders: in de ideeënwereld. De ideeënwereld is het hoogste wat bestaat. Alle zichtbare dingen op deze aarde, zoals de mensen, de dieren, de planten, maar ook bijvoorbeeld ethische maatstaven, zijn afspiegelingen uit de ideeënwereld en daarom vergankelijk en van tijdelijke aard. De idee mens bestaat dus alleen in de ideeënwereld; de mensen die op aarde leven zijn er afspiegelingen van het goede ofwel de idee goed. De idee zelf is niet te zien, maar alleen te schouwen door het intellect, de geest. Ook bestaat er volgens Plato een hiërarchie van ideeën. De idee van het goede is de hoogste.

Aristoteles

In tegenstelling tot Plato beweerde diens leerling Aristoteles dat niet de idee, maar het afzonderlijke ding werkelijk was. Het algemene idee (*de mens*) is niet iets op zichzelf naast de afzonderlijke dingen (deze mensen hier). Het algemene is geen ding, het bestaat niet eens; het is een naam. Volgens Aristoteles bestaat *de mens* niet, maar is het een abstractie die slechts in onze gedachten bestaat, maar die in de werkelijkheid niet voorkomt. Wat wel bestaat is elke concrete mens.

Middeleeuwen

Met deze meningsverschillen tussen Plato en Aristoteles ging men de Middeleeuwen in. Het nominalisme kwam tegenover het realisme te staan. Volgens het nominalisme bestaan algemene begrippen (*het goede, de mens*) niet in de werkelijkheid. Het algemene is alleen maar een naam, een nomen voor iets wat in de werkelijkheid voorkomt. *Het goede, de mens* komt men nergens tegen, wel goede daden, goede of slechte mensen. Het realisme ontkende deze nominalistische visie. Het beweerde dat algemene begrippen een objectieve waarde bezitten; algemene begrippen kunnen ook op zichzelf voorkomen.

Moderne tijd

Descartes introduceerde een nieuw probleem in de leer over ideeën. Hij sprak van aangeboren ideeën of begrippen. Dat ik weet wat goedheid, waarheid en dergelijke is, aldus Descartes, komt omdat het vanaf het eerste moment in mijn natuur was. Dat ik een idee "God" heb, betekent dat dit idee niet door mijzelf is aangeleerd, maar bij mij is aangeboren.

Locke zette de leer van de aangeboren begrippen rigoreus overboord. Volgens hem stammen alle gedachten en denkbeelden uit de eigen zintuiglijke waarneming of uit de ervaring van de mens. Deze theorie zette hij uiteen in zijn *Essay Concerning Human Understanding* (1690). Locke werd er de grondlegger van het empirisme mee.

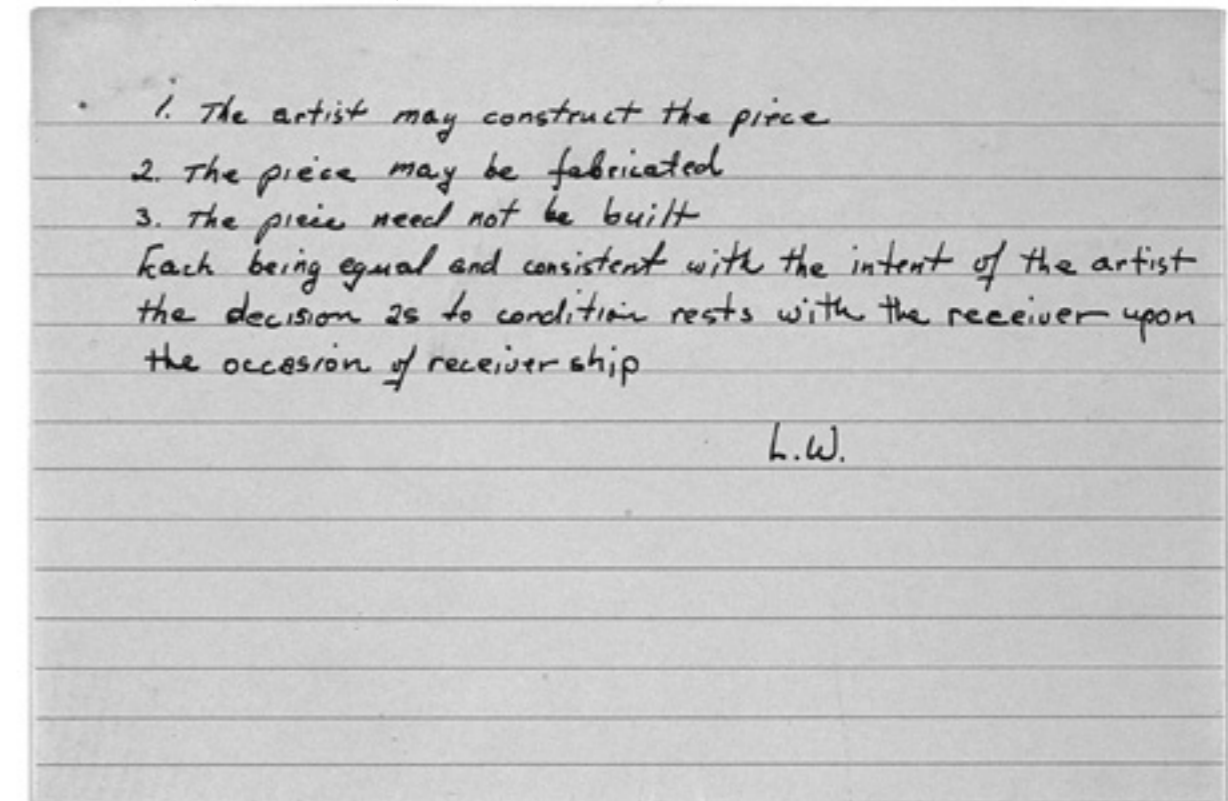
Een op Plato georiënteerde ideeënleer wordt nog steeds verdedigd, bijvoorbeeld door Amerikaanse filosofen die zich bezighouden met de status van wiskundige begrippen, zoals R. Rucker (1946).

> categorie: idealisme, nominalisme
R. Rucker, *Infinity and the Mind*, 1982

Een biënnale van ideeën

Een initiatief van de Stad Mene met steun van CC De Steiger vzw

Lawrence Weiner, 'Statement of Intent', 1968

Inhoud

Voorwoord:	Chiel Vandenberghe	> p.5
Introductie:	Hans Martens	> p.7
Kunstenaars:	Ben Benaouisse	> p.11
	Roger Bertels	> p.13
	Joseph Beuys	> p.15
	Celine Butaye & Jan Wyffels	> p.17
	Leo Copers	> p.21
	Audrey Cottin	> p.23
	Luc Deleu	> p.25
	Agnes Denes	> p.27
	Jessica Diamond	> p.29
	Sam Eggermont	> p.31
	Nick Ervinck	> p.33
	Loek Grootjans	> p.35
	Simon Gush	> p.37
	John Körmeling	> p.39
	Thierry Mortier	> p.41
	Bruce Nauman	> p.43
	Lieven Paelinck	> p.45
	Manuel Penteadó	> p.47
	Karl Philips	> p.49
	Ulrich Rückriem	> p.51
	Richard Serra	> p.53
	Dirk Slootmaekers	> p.57
	Roeland Tweelinckx	> p.63
	Patrick Vandaele	> p.65
	Bram Van Meervelde	> p.67
	Frederik Van Simaey	> p.69
	Matthias Verhoene & Vjera Sleutel	> p.71
	Eva Vermeiren	> p.73
	Lawrence Weiner	> p.75
	Ian Wilson	> p.77
	Philip Markebreuck	> p.79
	(invites 019, Mohammed Alani, Zeli Bauwens, Inge Braeckman, Monali Meher, Marc Palmer, Gert Scheerlinck, Marion Séhier)	
Colofon		> p.95

Voorwoord

Van: Chiel Vandenberghe, directeur Cultuurcentrum De Steiger

Datum: 31 augustus 2018

En toen was er een idee!

De stedelijke werkgroep 'Beelden in de stad' had jaren terug (onder impuls van Henk Delabie en schepen Griet Vanryckegem) al het idee om in Mene niet de zoveelste klassieke kunstwedstrijd voor schilderkunst of pakweg kleine sculptuur te organiseren, maar wel een tentoonstelling waarin (artistieke) ideeën centraal staan.

Denk daarbij onder meer aan schetsen, maquettes, videoboodschappen, simulaties, of gewoon losse artistieke ideeën die ooit snel op een bierkaartje neergekrabbeld werden. Ideeën of voorstellen die niet per se uitgevoerd moeten (kunnen) worden om interessant te zijn. Een tentoonstelling die gaat over verbeelding en verlangen dus. Laat ons een oproep doen bij kunstenaars actief in België om hun ideeën in te dienen, en laat ons de beste voorstellen belonen met een selectie voor de tentoonstelling en een opname in deze publicatie. Dat iets gewaagder concept zal Mene als stad, en CC De Steiger als cultuurcentrum (met museum) waar beeldende kunst een prominente rol speelt, meer uitstraling geven en vooral ook gewoon een spannendere tentoonstelling opleveren.

In 2017 werd dat idee van Henk Delabie concreet en ging ik samen met hem op zoek naar een geschikte curator. Die vonden we bij Hans Martens, die het concept verder vormgaf en het idee had om naast een open call ook zelf een aantal kunstwerken te selecteren dat het centrale idee van de tentoonstelling versterkt.

Op de open oproep kwam heel wat reactie. We selecteerden elf voorstellen die in al hun diversiteit letterlijk fantastisch zijn. Een aantal van de ideeën worden effectief uitgevoerd, bij de meesten wordt het idee op zich gepresenteerd, evengoed als kunstwerk. De geselecteerde ideeën voor 'Het Voorstel' krijgen zo in de ruimte maar ook in deze publicatie een plaats tussen de door Hans Martens geselecteerde kunstwerken.

Lang leve de ideeën!

Het voorstel

Van: Hans Martens

Datum: 31 augustus 2018

Toen Chiel Vandenberghen en Henk Delabie met het idee over ideeën bij mij aanklopten moest ik onmiddellijk denken aan het 'Statement of Intent' van Lawrence Weiner. Geproduceerd in diverse formats – als steekkaart, als affiche, in vele catalogi en boeken opgenomen en geciteerd en vooral prachtig uitgevoerd in de inkomhal van DIA:Beacon – blijft het een (plastisch) werk dat mij voortdurend begeleidt en uitdaagt.

1. The artist may construct the piece.
 2. The piece may be fabricated.
 3. The piece need not be built.
- Each being equal and consistent with the intent of the artist the decision as to condition rests with the receiver upon the occasion of receivership.

In een interview met Lawrence Weiner waarin Sara R. Yazdani peilt naar de betekenis van dit werk, is Weiner, zoals vaak, heel rigoureuze en precies: "I am (...) not sure if there is an answer to your question of what the manifesto means – an explanation of the work does not exist. And there is no logical reason for an explanation of the writings; then there would be no reason for the work to exist. (...) It is a very material thing; it has no metaphor. It is what it is. It is a phenomenon."¹

Hoewel steeds samen te lezen in zijn context, spreekt het derde punt tot de verbeelding. Het werk hoeft niet uitgevoerd te worden (om toch nog als werk aanvaard en ervaren te worden). Dit statement vat zowat de ganse periode van de conceptuele kunst uit de jaren zestig en zeventig samen. Weiner was er naast Sol LeWitt, Joseph Kosuth, Robert Barry, Art & Language, e.a. een van de meest representatieve vertegenwoordigers van. Maar naarmate de tijd verglijdt, en de periode historisch wordt, zien we meer en meer connecties met voorvaders (zoals Duchamp, Klein, Manzoni, Cage, Beuys) en een persistente invloed in generaties kunstenaars die na hen komen, en dit tot vandaag. De vraag is of conceptuele kunst nog af te bakenen is als een stroming uit een bepaalde periode in de twintigste eeuw, dan wel beschouwd moet worden als een onderstroom van misschien wel alle kunst die gemaakt wordt. Geen kunst zonder idee, alle kunst als een vorm van ideeënkunst.

Het was verleidelijk om een didactisch overzicht van de (historische) conceptuele kunst te tonen, maar we kozen voor een hybride model gebaseerd op associaties. En om het avontuurlijk te maken kozen we ook voor een combinatie van uitgenodigde kunstenaars (al dan niet met bestaand werk) en een open call waarin alle voorstellen welkom waren. Noch in de catalogus, noch in de tentoonstelling, wordt er een expliciet onderscheid gemaakt tussen beide categorieën.

Lawrence Weiner bracht me bij Richard Serra's 'Verb List' (gedateerd 1967-68, voor het eerst gepubliceerd in het kunsttijdschrift *Avalanche* in 1971 en nu opgenomen in de collectie van het MoMA, New York). Ik heb me altijd ingebeeld dat dit werk is ontstaan tijdens een impasse van de kunstenaar. Het is bekend dat hij in die periode de eindjes aan elkaar moest knopen als kunsttransporteur en klusjesman (samen met zijn vriend Philip Glass). Zoals veel kunstenaars stelde hij de vraag: "Wat te doen?", een vraag die Mario Merz zich eveneens in 1968 stelde, maar dan in het Italiaans: "Che fare?". En wat doe je dan als kunstenaar? Eenvoudig: stel een to-do-lijstje op. En zo geschiedde. Op twee eenvoudige A4-tjes schreef Serra 107 werkwoorden of handelingen die je kan uitvoeren met materiaal: rollen, kreuken, vouwen, opslaan, buigen, verkorten, draaien, bevleken, ... en hij eindigt met 'to continue' (wordt vervolgd). De lijst werkte als een soort index, of mantra, voor zijn vroege sculpturen uit rubber, vilt en lood, en zijn latere monumentale werken in corten staal. Ik heb vaak de 'Verb List' van Serra onder de neus geduwd van studenten in de academie. Er bestaat geen recept om kunst te maken, stel dus jouw eigen regels op. Of, zoals Serra het zelf formuleerde: "De taal heeft mijn activiteiten gestructureerd met betrekking tot materialen die dezelfde functie hadden als transitieve werkwoorden."²

'Verb List' was als het ware het interne huisreglement van Serra en nooit bedoeld als autonoom kunstwerk, maar het functioneert wel als dusdanig. Andere kunstenaars uit die periode waren explicieter en maakten kunstwerken gebaseerd op regels of instructies. 'Body Pressure' van Bruce Nauman is een werk dat tegemoet komt aan de 3 puntjes in het statement van Lawrence

Weiner. De tekst op een roze poster kan gelezen worden als een scenario dat kan uitgevoerd worden door de kunstenaar zelf, door iemand anders of door niemand (je kan er ook jouw neus voor ophalen). De poster (die op zijn recente retrospectieve in Schaulager Basel gratis mee te nemen was) hangt in de nabijheid van de monumentale muurschildering 'Yes Bruce Nauman' van Jessica Diamond. OK, een open doelkans om deze twee bij elkaar te brengen.

Het werk van Jessica Diamond is echter ook typerend voor een andere lijn in de tentoonstelling: kunstenaars die andere kunstenaars citeren, parodiëren of zich toe-eigenen. Zo bewerkt Ben Benaouisse postkaartjes van bekende kunstwerken met pleisters. Met een knipoog naar Beuys 'verzorgt' hij de afbeeldingen alsof ze verwond zijn. De 'permutatie-stokken' van Audrey Cottin zijn een expliciete verwijzing naar het oeuvre van André Cadere. Ze adopteerde zijn idee en transformeerde het in een ander verrassend materiaal. Op zijn beurt herinterpreteerde Stijn Van Dorpe haar werk en gaf het opnieuw de oorspronkelijke utilitaire functie als vliegengordijnen. Cadere, Cottin en Van Dorpe hebben echter gemeen dat het werk geactiveerd moet worden om betekenisvol te zijn. Sam Eggermont laat zich voor zijn muurtekening inspireren door islamitische patronen om een tegenwicht te bieden aan onze westerse omgang met beelden. Het videowerk 'Atemwende' van Fredrik Van Simaey hakt in op het pantheon van grote denkers van onze tijd. Het discours van filosofen wordt zo in mootjes gehakt en opnieuw gemonteerd dat er alleen nog gestommel en zuchten overblijft. Het denken in ademnood. Thierry Mortier citeert op een speelse en poëtische wijze het sleutelwerk 'One and Three Chairs' van Joseph Kosuth, de Godfather van de conceptuele kunst. Met 'Vespasiennes Flamandes' gaat Mortier het dichterbij huis zoeken. In een video zien we de kunstenaar, in pure slapstick traditie, pissen tegen de gele sculpturen van een collega-kunstenaar, die – nota bene – ook in de tentoonstelling is opgenomen. Het doet denken aan de hilarische video 'John Baldessari Sings Sol LeWitt' waarin de Californische kunstenaar de '35 Statements On Conceptual Art' van zijn collega op een grappige manier door de mangel lijkt te halen. Voor alle duidelijkheid: Nick Ervinck is hier niet opgevoerd als pispaal, maar als een hands-on kunstenaar van sterke en tot de verbeelding sprekende ideeën. Zijn gefantaseerde architectuurwerken zijn daar mooie voorbeelden van. Dankzij digitale middelen in 2D of 3D lijken al zijn dromen toch realiseerbaar te zijn.

De 'Yes Bruce Nauman' van Diamond benadrukt echter ook het belang van taal en woorden in de hedendaagse kunstpraktijk. Door isolatie of decontextualisering krijgt tekst een andere betekenis of roepen ze beelden op die we op een andere manier (her)kennen. De 'Railway

Maintenance Workers'-tekst van Simon Gush roept onmiddellijk een beeld op en genereert een gedachte die we ook al wel eens geuit of verdrongen hebben. Gush is ook een kunstenaar die vaker met instructies heeft gewerkt. '21 Gun Salute for the Death of a Collector' is een werk in de vorm van een certificaat waarvan een kunstverzamelaar eigenlijk nooit ten volle zal kunnen genieten, want het wordt pas uitgevoerd op zijn of haar begrafenis. Ook de oproep van Matthias Verhoene en Vjera Sleutel is een werk dat eerder als een potentie dan als een realisatie bestaat. Maar het kan dus uitgevoerd worden in een samenwerkingsvorm met de inwoners van Menen.

Hoewel de conceptuele kunst in de jaren zestig en zeventig een sterke Amerikaanse toon had, ontstond in Europa een even grote, maar minder coherente, beweging. We vermeldden reeds het belang van Duchamp, Klein en Manzoni. Voeg daar ook maar Buren in Frankrijk, Dibbets in Nederland, Haacke in Duitsland of Boetti in Italië aan toe.³ In België hadden we in die periode de sluimerende invloed van Magritte en Broodthaers. De in 1968 nog jonge kunststudent Leo Copers wist in zijn vroege sculpturen en installaties de diverse Europese en trans-Atlantische invloeden op een authentieke en eigenzinnige wijze te assimileren. Zijn 'Waterlamp' heeft ondertussen een iconisch statuut verworven en kon dus niet ontbreken in een tentoonstelling over ideeën. De kans om dit werk te confronteren met de gele lamp en citroen van Joseph Beuys (ruim vijftien jaar later gemaakt) konden we niet laten liggen. Beide 'bescheiden' werken belichamen een gemeenschappelijke artistieke praktijk. Ook de werken van Luc Deleu, Loek Grootjans en John Körmeling (allen met één werk in de tentoonstelling) fungeren als een pars pro toto voor hun omvangrijke oeuvre dat straalt van originele – al dan niet uitgevoerde – ideeën.

Hun invloed is dan weer merkbaar (maar op authentieke wijze verwerkt) in de voorstellen en realisaties van jongere kunstenaars zoals Bram Van Meervelde, Céline Butaye & Jan Wyffels, Eva Vermeiren, Roeland Tweelinckx en Manuel Penteadó. Maar ook in het werk van de iets minder jonge kunstenaars zoals Roger Bertels en Patrick Van Daele (die beiden op latere leeftijd naar een kunstacademie trokken) echoot de immense erfenis van de conceptuele kunst na.

Het mag niet verwonderen dat kunst waarin het idee, naast een beeldend vermogen, een doorslaggevende rol speelt heel vaak een politieke dimensie krijgt. Het tarweveld dat Agnes Denes in 1982 zaaide en oogstte op een stuk grond aan de voet van de Twin Towers was een actie met grote symboolwaarde en vraagstelling betreft voedsel, energie, wereldhandel en economie. Bijzonder is natuurlijk dat het toen al ijzersterke concept na 9/11 nog een extra dimensie kreeg. Het werk van Karl Philips en Lieven Paelinck sluit hier naadloos bij aan en genereert vraagstukken omtrent migratie, kolonisatie, wereldhandel en inname van openbare ruimte.

We maakten één uitzondering op het door elkaar presenteren van open call en uitgenodigde kunstenaars. In de voorstellen die via de oproep waren ingezonden zat een buitenbeentje. Het voorstel van Philip Marquebreuck zag er uit als een infiltratie in het concept, een soort matroesjka popje. Als een liefhebber van kunstenaars, netwerker en verbinder, ging hij, buitenom de open oproep heen, zelf op zoek naar kunstenaars die voorstellen formuleerden die tijdens de duur van de tentoonstelling op een lange tafel in kartonnen mapjes worden gepresenteerd en als het ware geadopteerd kunnen worden. Projecten – gaande van het schrijven van een gedicht, het planten van een boom, het opvoeren van een performance, het verspreiden van affiches, de realisatie van een muurschildering tot de productie van een vlaggenmast, sculptuur of installatie – die dus opzoek zijn naar een uitvoerder.

Deze Biënnale van ideeën was het uitgelezen moment om een hommage te brengen aan Dirk Slootmaekers, een kunstenaar die vorig jaar veel te vroeg overleed, amper tentoonstelde en dus vrijwel onbekend is. Slootmaekers laat een immens oeuvre na dat barst van de ideeën. In deze tentoonstelling tonen we slechts één aspect van het werk: een organisch gegroeid archief van tekstwerken, vaak geschilderd op flappen van kartonnen dozen of neergeschreven op velletjes kladpapier. Gedachten, oneliners, grapjes, dromen en woordspelingen die een grote zoekende, twijfelende en dus poëtische ziel blootleggen. Andere aspecten van het oeuvre dat vorm heeft gekregen in sculpturen, installaties, foto's en technische schetsen – maar hier dus niet gepresenteerd worden – laten dan weer een meer wetenschappelijke kant van de kunstenaar zien. Dankzij de Estate Dirk Slootmaekers wordt het werk bijeengehouden, geïnventariseerd en in de toekomst ruimer ontsloten.

Wie niet in de tentoonstelling zit, maar ik hier graag tot slot citeer, is Pierre Bismuth. Voortbouwend op Joseph Beuys' bekende motto 'Jeder Mensch ein Künstler' voegde Bismuth er fijnzinnig (en correcter?) aan toe: 'Everybody is an artist, but only the artist knows it'. Schitterend gevonden. Een zeer goed idee!

1 <http://www.kunstkritikk.no/artikler/eloquent-materials/>

2 'Richard Serra: Écrits et Entretiens 1970-1989', Daniel Lelong éditeur, Paris, 1990

3 Suzanne Pagé, e.a., 'L'art conceptuel, une perspective', Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, 1989

Untitled (Postcards)

Van: Ben Benaouisse

In het werk van Ben Benaouisse (°1971, België, leeft en werkt in Gent) is de poging tot het vatten van politieke, religieuze en culturele wetmatigheden essentieel. Voordat hij het veld van de beeldende kunsten verkende, maakte hij al naam met zijn experimentele theater- en dansperformances. Benaouisse legde een atypisch parcours af, waarbij hij zonder academische bagage diverse media exploreerde. Hij ontwikkelt een artistiek oeuvre dat vertrekt van het principe van de toe-eigening en zoekt voortdurend een houding t.o.v. van het 'hier en nu': Wat kan ik als kunstenaar nog toevoegen aan alles wat al is gedaan? Benaouisse omschrijft zichzelf dan ook als 'een dwerg op een reus'. Hij test het vermogen van de kunst in deze tijd en onderzoekt de rol ervan in onze samenleving. Zijn conceptuele interesse vindt een evenwicht in de verwondering en het plezier dat het maken van iets met zich meebrengt. Zijn omgang met materialen gaat terug op kunstenaars als Marcel Duchamp, Joseph Beuys, Marcel Broodthaers, Robert Rauschenberg e.a. <http://www.bruthausgallery.be/ben-benaouisse-bio-bruthaus-gallery.html>

'Untitled (Postcards)' is een nog steeds groeiende serie van geïllustreerde (kunst)postkaarten met daarop een unieke compositie opgebouwd uit pleisters. Dit verwijst naar het verzorgende (van het Latijn: curare) en de zalvende kracht van kunst. Anderzijds verwijst het ook naar het pijnlijke, naar de slachtoffers. Het gebruik van bestaande reproducties van andere (bekende) kunstwerken is een typische vorm van toe-eigening die Benaouisse vaker gebruikt. De pleisters voegen iets toe aan het beeld, maar verbergen ook iets. Impliciet herinnert deze strategie aan het werk van Joseph Beuys 'Wenn Du Dich schneidest, verbindet nicht den Finger sondern das Messer' (1962). Beuys omwikkelde de punt van het lemmet van een eenvoudig aardappelmessje met een pleister.

De postkaart met het 'Fietswiel' van Marcel Duchamp refereert ook expliciet naar 'La boîte en valise' waar Duchamp zijn ganse oeuvre in verkleinde modellen en (postkaart)reproducties in onderbracht. 'La boîte' speelt met de idee dat je de kunst naar iedere plek met je mee kunt nemen. De andere 6 werken in de tentoonstelling gebruiken postkaarten met reproducties van Piet Mondriaan, Luc Tuymans, Paul Cézanne, Raoul De Keyser, een Egyptische farao en Bruce Nauman. De toevoegingen van Benaouisse kan je interpreteren als pastiche of als hommage.

Art in Space (AiS)

Van: Roger Bertels
Roger Bertels (*1950, Borgerhout, leeft en werkt in Sint-Katelijne-Waver) studeerde Schilderkunst aan de Academie Mechelen bij Ann Nouwen en volgt sinds 2013 de cursus Multidisciplinair Atelier bij Herman Van Ingelgem.

Het is de bedoeling om een kunstwerk uit te voeren dat moet voldoen aan een aantal eisen.

1. Aards

Van de aarde en voor de aarde, in tegenstelling tot eerdere initiatieven die bedoeld waren voor 'buitenaardse' wezens (!). Het werk zal zichtbaar moeten zijn voor iedereen ter wereld, natuurlijk niet gelijktijdig.

2. Kunst

Het project wil een bijdrage leveren tot een mondiale gedachtewisseling over wat Kunst kan betekenen. Wat is eigenlijk Kunst? Is Kunst noodzakelijk voor de mens? Kan Kunst de wereld redden? Heeft Kunst enig nut? Kan/moet Kunst geëngageerd zijn? Wat is de relatie tussen Kunst en kapitaal? ...

3. Organisatie

De wereldwijde organisatie berust op inspraak en debat waaraan elke geïnteresseerde kan deelnemen. Ook het bijeen brengen van het nodige kapitaal berust op een democratisch principe. Iedereen die wil kan via crowdfunding slechts 1 keer intekenen voor een vastgelegd en sociaal aanvaardbaar bedrag. Iedereen gelijk.

De concrete organisatie rust aanvankelijk bij Belgische curatoren die op hun beurt zorgen voor een internationale groep die met veel medewerkers het debat internationaal zullen organiseren. Het zijn de curatoren die via een open call de kunstenaars uitnodigen om deel te nemen, en ook uiteindelijk de kunstenaar(-s) aanduiden om het project te realiseren.

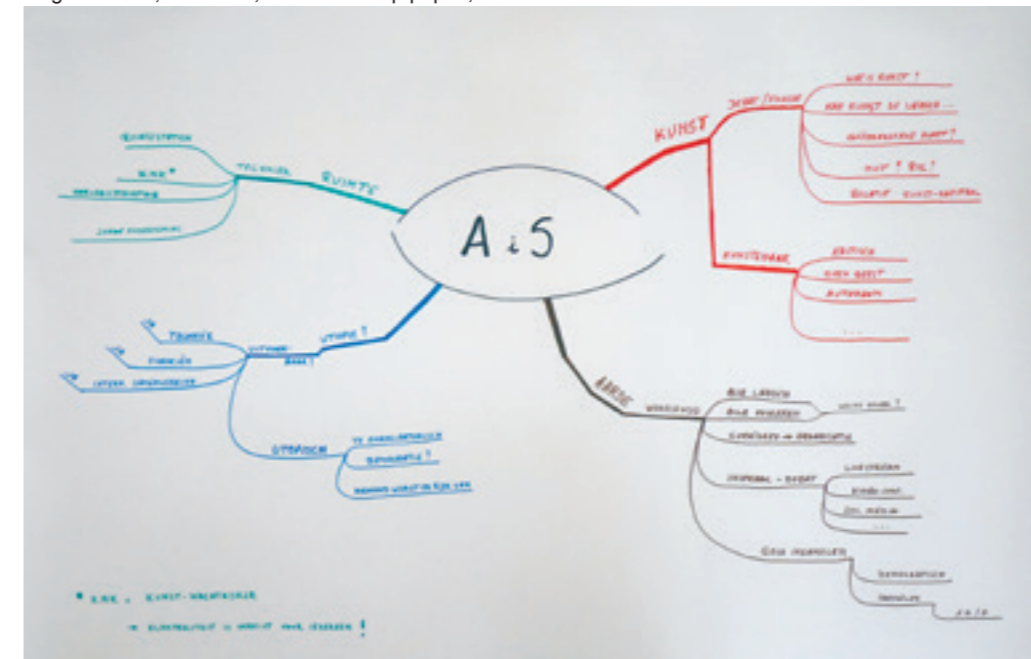
4. De ruimte

Via een sateliet zal het kunstwerk 's nachts te zien zijn over de hele wereld. De noodzakelijke technische kennis zal geleverd worden door de ruimtevaartbedrijven en de oorlogsindustrie (reconversie).

5. Techniek

Naast de inbreng van de bevolking en het inzamelen van geld, is het duidelijk dat 'techniek' een belangrijke rol zal spelen in dit project. Op zich niet echt een probleem, maar de kunstnachtkijker (KNK), die iedereen zou moeten hebben om het kunstwerk te zien, vraagt nog wat studie.

Roger Bertels, 'Schema', 2018 – Stift op papier, 30 x 41 cm

Roger Bertels, 'Zicht door KNK die niet is aangesloten op het elektriciteitsnet', 2018 – Acryl op doek, 30 x 24 cm

Capri Battery (Capri-Batterie)

Van: Joseph Beuys

Beuys maakte dit werk in 1985 op het eiland Capri terwijl hij bij zijn vriend en kunsthandelaar Lucio Amelio aan het herstellen was van een ziekte. Het is één van de laatste werken die hij maakte voor zijn overlijden in januari 1986.

Het is een speels werk dat zowel refereert aan de Amerikaanse Popart als aan Duchamp's readymades, maar toch draagt het ook alle kenmerken van Beuys levenslange preoccupaties met het spanningsveld tussen natuur, technologie en cultuur, het milieu en de energie van materialen. De lamp en citroen houden elkaar qua kleur, grootte en vorm mooi in evenwicht.

Licht en batterijen zijn een steeds terugkerend thema in zijn oeuvre. Het licht kan zowel reëel als spiritueel gezien worden. Een lamp verspreidt warmte maar ook ideeën. De gele lamp refereert ook naar de zon (op het eiland Capri). Net zoals Beuys energie zag (en vond) in materialen zoals vilt, vet en koper, ziet hij ook hier de (zeer voedzame en vitaminerijke) citroen als een vorm van energie en potentiële batterij om de lamp te doen branden. Beuys voegde er zelf de instructie aan toe: "Na 1000 uren de batterij vervangen". Het ironische is natuurlijk dat de citroen effectief geregeld verversst moet worden. De lamp (die nooit brand maar wel symbolisch straalt) gaat jaren mee, en kan dus als zeer ecologisch duurzaam bestempeld worden. We zien hier dan ook nog een echo van Beuys' betrokkenheid bij de politieke milieupartij Die Grünen.

Stedelijke sculpturen 180° omdraaien

Van: Céline Butaye (°1980, Mouscron)
Practice Becoming

voorstel Biennale van Ideeën, Mene 2018:

Omkeren van de stedelijke sculpturen (monumenten, kunstwerken).
Rotatie: 180°

i.s.m.

Jan Wyffels (°1980, Roeselare)
Waterstraat

voorstel Biennale van Ideeën, Mene 2018:

Uitvoeren van het voorstel van Céline Butaye.

Deze samenwerking kwam tot stand n.a.v. 'Het Voorstel', Biennale van Ideeën, zomer, 2018.

“Cette histoire est véritable.
Je la donne comme elle est, sans ornements”

Robert Bresson, Un condamné à mort s'est échappé, 1956

Waterlamp

Van: Leo Copers

Leo Copers (*1947, Gent, leeft en werkt in Wetteren) heeft een uiteenlopend oeuvre van sculpturaal werk, installaties en performances sinds de late jaren 60. In zijn werk zien we de thematiek van gevaar, destructie en vergankelijkheid telkens terugkeren. Dit gegeven wordt op een dualistische manier benaderd; een dramatische inscenering wordt op een poëtische wijze in beeld gebracht. Hiervoor gebruikt de kunstenaar dagelijkse objecten die hij aanvult, verandert of isoleert. Copers stelt zijn werk niet zonder enige ironie samen, hij creëert ze op strategische wijze. De gebruiksvorwerpen worden geselecteerd op basis van hun specifieke verwachtingspatroon. Die verwachting wordt echter onmiddellijk doorprikt daar er in de context een minieme verandering wordt aangebracht. De materiaalkeuze insinueert wel gevaar, maar resulteert in een vervreemdend en romantisch beeld. Het thema van dreiging en spanning komt zo geregeld terug, maar wordt op een esthetische manier verbeeld. Een ander aspect dat het thema versterkt is de spanning tussen de elementen. De kunstenaar is geïnteresseerd in natuurkrachten zoals water, licht en vuur, en streeft naar een evenwicht hiertussen. ● ensemble.mhka.be

Het verhaal is inmiddels genoegzaam bekend dat het ondertussen de allure van een legende heeft aangenomen. Op 3 mei 1969 zag de toen 22-jarige aan het Sint-Lucasinstituut studerende Leo Copers tijdens een wandeling van de Burgstraat naar het Gravensteen in Gent een gloeilamp drijven op de Leie. Met de nodige humor zegt hij zelf dat hij toen het licht had gezien. Nog diezelfde week maakte hij het werk 'Waterlamp', een eenvoudig peertje dat op water in een klein bassin drijft. Het was de start van een oeuvre waarin licht en water (en de andere elementen) een steeds terugkerend thema zijn. Onder een foto van deze Waterlamp schreef Copers ooit: "Elke dag een nieuw idee". Elektrisch licht en water zijn natuurlijk twee elementen die voor gevaar zorgen en dodelijk kunnen zijn want de lamp was effectief aangesloten op elektriciteit en ze brandt ook effectief. Copers speelt hier letterlijk met vuur, alsof ook ideeën gevaarlijk kunnen zijn.

Leo Copers, 'Waterlamp', 1969 – lamp, fitting, water in plastic bakje, 7 x 16 x 16 cm
(Collectie van de kunstenaar / Foto: mARTine / © Leo Copers / SABAM)

“Any intelligent fool can make things bigger, more complex, and more violent.
It takes a touch of genius—and a lot of courage to move in the opposite direction.”

E. F. Schumacher

“And a step backward,
after making a wrong turn,
is a step in the right direction.”

Kurt Vonnegut

Belgium Collection (Permutation sticks)

Van: Audrey Cottin

Audrey Cottin (*1984, Saint-Mandé (FR), leeft en werkt in Brussel) is een transdisciplinaire kunstenaar die regelmatig op zoek is naar interessante samenwerkingen met andere partners. Dit kunnen kunstenaars zijn, maar ook wetenschappers of studenten. Als dusdanig is haar praxis niet beperkt tot één beeldtaal of één specifiek medium, maar brengt ze verschillende vormen van expressie met zich mee, gaande van de meer klassieke middelen over fotografie tot performance.

'Belgium Collection' (2010) van Audrey Cottin is gebaseerd op de 'ronde, houten stokken' van de Roemeens-Franse kunstenaar André Cadere (1934-1978). Cadere (bijgenaamd The Stick Man) heeft deze typische werken ontwikkeld om kunst uit de galeries en musea te halen en deze in het dagelijks leven te brengen. De houten modules waaruit de stokken waren opgebouwd werden beschilderd met huishoudverf in combinaties variërend van drie tot zeven kleuren. In elke reeks voegde hij echter één 'fout' toe zodat de stok niet absoluut perfect zou zijn. Terwijl hij met zijn 'permutation sticks' door de stad liep, waren dit evenzeer performance-stukken als sculpturen.

De 'Belgium Collection' van Cottin zijn kopieën van de stokken van Cadere in Belgische privéverzamelingen. Met deze reeks wou ze de stokken die 'verborgen' waren opnieuw zichtbaar maken. Zij gebruikt echter geen houten modules, maar doordeweekse opgerolde plasticen linten van vliegengordijntje. De stokken belichamen het proces en de ontwikkeling van Cadere's permutatie systeem. De stick reageert aldus op het idee van een esthetische strategie van een kunstwerk of van een compleet oeuvre.

In de tentoonstelling zijn twee sticks te zien die kunstenaar Stijn Van Dorpe gebruikte in de strak geregistreerde happening 'VAN DORPE / COTTIN / CADERE - BUILDING AN ART COMMUNITY' (uitgevoerd op 1 juli 2018 in Gent). Audrey Cottin maakte haar stokken ruim dertig jaar na Cadere. Nog eens tien jaar later ontrolt Stijn Van Dorpe kopieën van deze imitaties en herstelt ze tot functionele vliegengordijnen die geschonken worden aan geïnteresseerde bewoners van de Watervlietstraat in de Gentse Rabotwijk.

Audrey Cottin, 'Belgium Collection', 2010 – Happening VAN DORPE / COTTIN / CADERE - BUILDING AN ART COMMUNITY – Een samenwerking tussen Audrey Cottin en Stijn Van Dorpe (Courtesy Tatjana Pieters Gallery, Gent / Foto: Tomas Uyttendaele)

VAN DORPE

COTTIN

CADERE

BUILDING AN ART COMMUNITY

HAPPENING

zo 1 juli 2018, 13u45 start aan tatziana pieters, nieuwevaart 124/001, 9000 gent

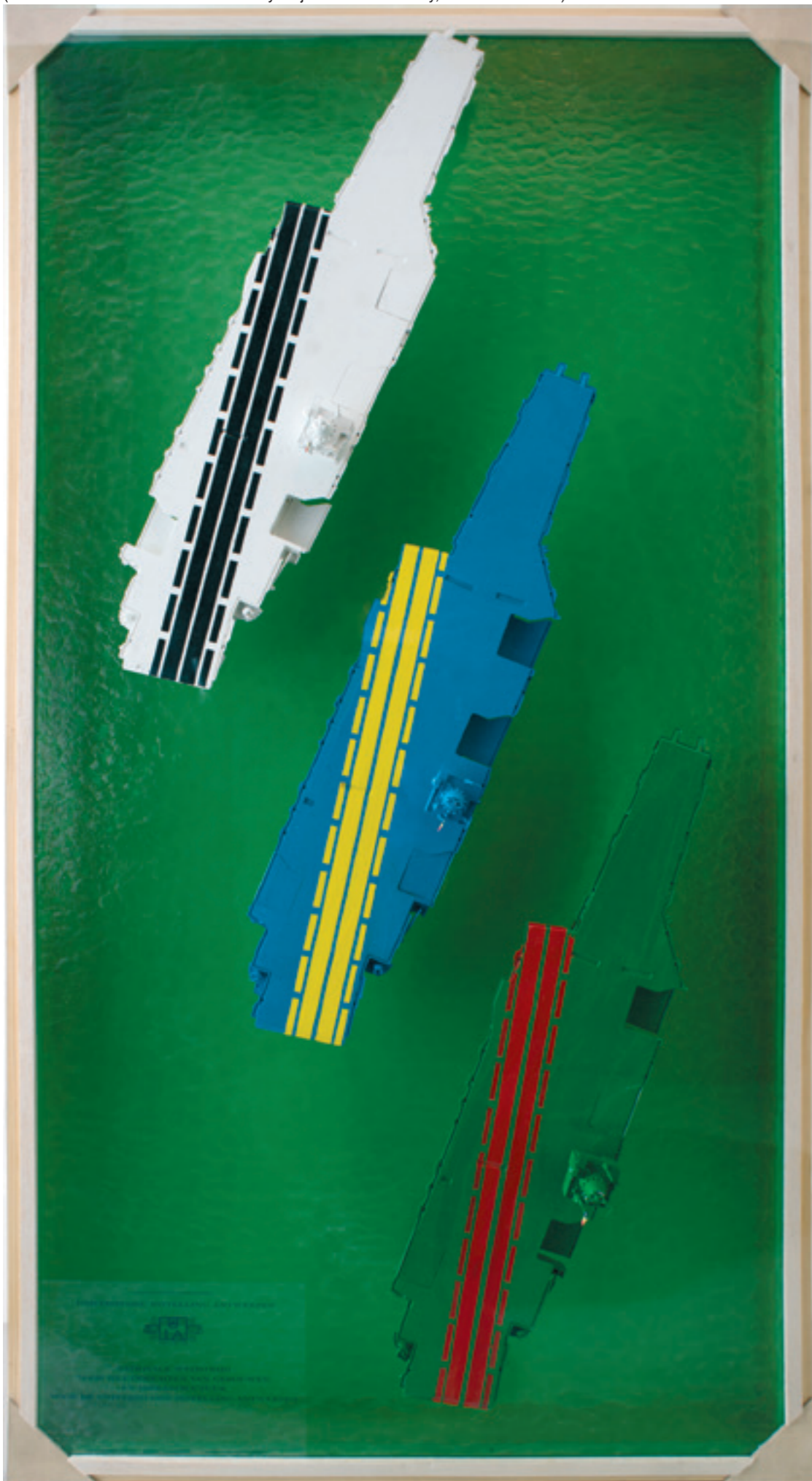
A (99: 8x9) 00321040 collectie karel en martine hooft

Mobile Medium University (Floating UIA)

Van: Luc Deleu

Luc Deleu (*1944, Duffel, leeft en werkt in Antwerpen) richt in 1970, net na het behalen van zijn diploma in de architectuur, in Antwerpen T.O.P. Office (the Turn-On Planning Office) op: een interdisciplinair stadsplanningsbedrijf. In datzelfde jaar houdt Deleu ook zijn eerste solotentoonstelling. Tot op heden heeft hij noch de architectuur, noch de kunst opgegeven. Hij ziet beide als nauw verwante manifestaties van het denken. Wat hij ooit over zichzelf zei, klopt nog steeds: 'ik ben een kunstenaar, omdat ik een architect ben.' Deleu is vooral bekend voor zijn sculpturen met containers. Het hybride activisme dat alle werken van Deleu ondersteunt, is heel goed te zien in zijn vroegere werken. In 2014 ontving het bureau T.O.P. Office de Vlaamse Cultuurprijs Beeldende Kunst voor zijn 'compromisloze houding, tegendraads gedachtegoed en eigenzinnige vormtaal'.
● ensemble.Mhka.be

Prototype Mobile Medium University (Floating UIA) uit 1972 is één van de eerste architectonische voorstellen van Deleu. Tijdens de Vietnamoorlog speelde Deleu met het idee om drie felgekleurde vliegdexscheiden voor een eeuwigdurende reis in te zetten, met op de schepen het volledige studieaanbod van de Antwerpse universiteit. Dit thema van mobiliteit en verplaatsing is ook aanwezig in zijn Proposals (1972-1980). De reeks formuleert bizarre, maar geloofwaardige anarchistische benaderingen van kwesties die nog steeds aangepakt moeten worden, zoals het milieu (bijvoorbeeld landbouw in de stad), het sociaal contract (bijvoorbeeld niet-geprogrammeerde tv-uitzendingen) of het collectieve geheugen (bijvoorbeeld historische monumenten recupereren voor sociale huisvesting).

Wheatfield – A Confrontation

Van: Agnes Denes

After months of preparations, in May 1982, a 2-acre wheat field was planted on a landfill in lower Manhattan, two blocks from Wall Street and the World Trade Center, facing the Statue of Liberty. Two hundred truckloads of dirt were brought in and 285 furrows were dug by hand and cleared of rocks and garbage. The seeds were sown by hand and the furrows covered with soil. The field was maintained for four months, cleared of wheat smut, weeded, fertilized and sprayed against mildew fungus, and an irrigation system was set up. The crop was harvested on August 16 and yielded over 1000 pounds of healthy, golden wheat.

Planting and harvesting a field of wheat on land worth \$4.5 billion created a powerful paradox. Wheatfield was a symbol, a universal concept; it represented food, energy, commerce, world trade, and economics. It referred to mismanagement, waste, world hunger and ecological concerns. It called attention to our misplaced priorities. The harvested grain traveled to twenty-eight cities around the world in an exhibition called "The International Art Show for the End of World Hunger", organized by the Minnesota Museum of Art (1987-90). The seeds were carried away by people who planted them in many parts of the globe.

The questionnaire was composed of existential questions concerning human values, the quality of life, and the future of humanity. The responses were primarily from university students in various countries where I spoke or had exhibitions of my work. Within the context of the time capsule the questionnaire functioned as an open system of communication, allowing our descendants to evaluate us not so much by the objects we created—as is customary in time capsules—but by the questions we asked and how we responded to them.

The microfilm was desiccated and placed in a steel capsule inside a heavy lead box in nine feet of concrete. A plaque marks the spot: at the edge of the Indian forest, surrounded by blackberry bushes. The time capsule is to be opened in 2979, in the 30th century, a thousand years from the time of the burial. There are, still within the framework of this project, several time capsules planned on earth and in space, aimed at various time frames in the future.

Postscript: The above text that was written in 1982 and has now added poignancy and relevance after 9/11/01

● <http://www.agnesdenesstudio.com/works7.html>

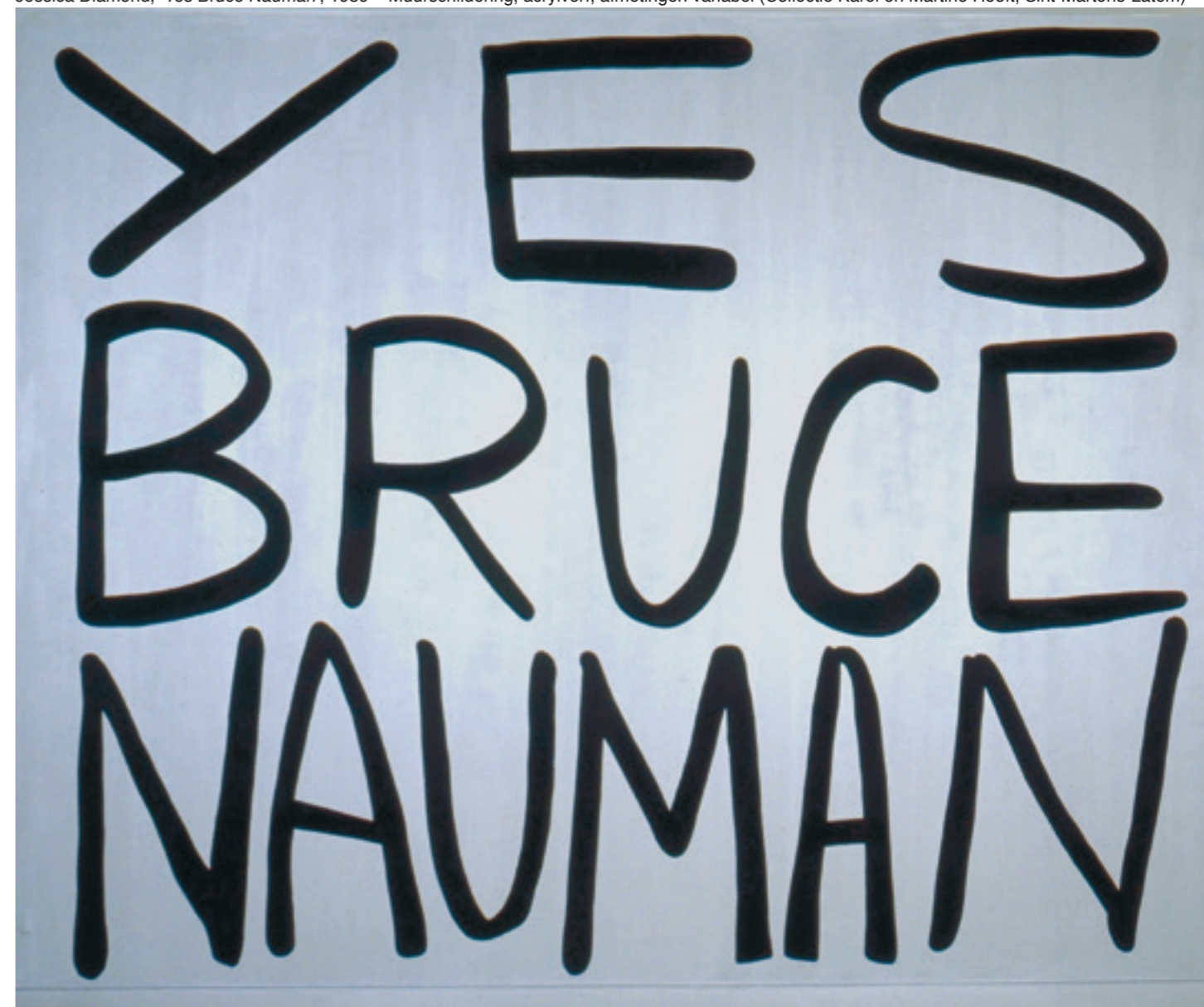
Yes Bruce Nauman

Van: Jessica Diamond

Jessica Diamond (*1957, New York, leeft en werkt in New York) is een conceptueel kunstenaar die vooral bekend is voor haar muurschilderingen en installaties. Haar werk behandelt thema's zoals anti-consumptisme, sociale en gendergebonden rolpatronen. Een belangrijke serie muurschilderingen zijn beïnvloed door en responderen op het werk van Yayoi Kusama. Ze behaalde een MFA aan de Columbia University en stelt sinds 1983 wereldwijd tentoon.

Deze muurschildering uit 1989 refereert vanzelfsprekend naar de artists' artist par excellence in die dagen (en ook nog vandaag): Bruce Nauman. Het affirmerende YES kan een ironische verwijzing zijn naar de installatie van Nauman uit die tijd met de titel 'no, no, no'. Onderliggend is er echter een duidelijke kritiek merkbaar naar de mannelijke kunstwereld. Nauman kan in de jaren tachtig en negentig gezien worden als de alomtegenwoordige 'white male artist in an all white male artist world'. Vanuit een feministisch activisme kondigt Jessica Diamond, samen met kunstenaars als The Guerrilla Girls, Cindy Sherman, Jenny Holzer en Barbara Kruger een kentering aan. Vrouwelijke kunstenaars laten luider van zich horen en dit debat is met de actuele #metoo beweging nog niet afgelopen.

Jessica Diamond, 'Yes Bruce Nauman', 1989 – Muurschildering, acrylverf, afmetingen variabel (Collectie Karel en Martine Hooft, Sint-Martens-Latem)

Wall Drawing #1

Van: Sam Eggermont

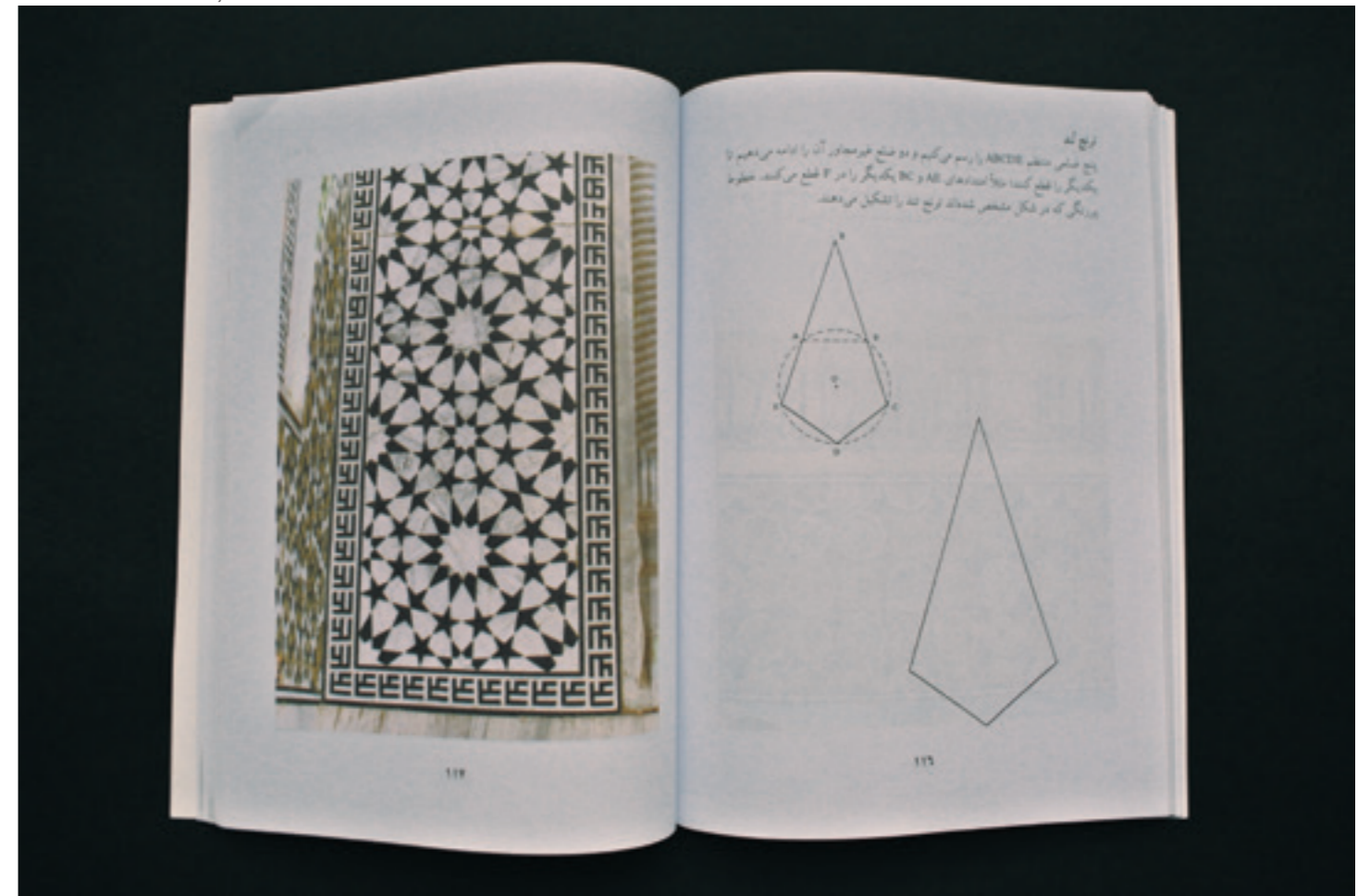
Sam Eggermont (*1965, leeft en werkt in Gent) studeerde af in 1994 aan the Academy of Arts, Brussels. Hij startte zijn carrière in 2013 als beeldende kunstenaar met tentoonstellingen in Salon Blanc, CIAP, Lokaal 01, Tique Art Space, laureaat Grote Prijs Actuele Tekenkunst en Second Room. In 2016/2017 opende hij het reflexieve art platform ATTIK (Ghent) met Ben Benaouisse. ● www.sam-projects.be)

Eggermonts' artistieke model stelt de westerse dominantie (sociaal, politiek, economisch en artistiek) op subtiele wijze aan de kaak: door het omarmen van de pluraliteit, het erkennen van de veelvormigheid en de rijkgeschakeerdheid van de hedendaagse realiteit in plaats van deze te willen uitzuiveren.

Zijn esthetiek, vol aanlokkelijke patronen, glimmende texturen en zachte kleurnuances, is hierbij een soort val, een verleidelijk lokmiddel om de onderliggende, kritische inhoud aan de man de brengen. Het esthetische verwordt zo tot een politiek instrument om algemene opvattingen met betrekking tot perifere culturen op cognitieve wijze om te buigen. Het gaat Eggermont om de patronen die culturen, gemeenschappen, produceren en waar zij, op hun beurt, door geproduceerd worden – of ze nu menselijk of dierlijk zijn.

Misschien wordt het tijd, lijkt Eggermont subtiel te stellen, dat de Europese/Westerse mens zich dieper bewust wordt van het feit, dat de weg naar een eventuele oplossing van grote hedendaagse problemen niet gezocht moet worden in nog meer moderniteit, nog meer progressie en expansie, maar in een oprecht post-moderne houding, die de leegte en het falen accepteert en de link legt met de traditie: niet in herhalende zin, maar creatief, herscheppend en hervormend, vanuit het besef dat een 'cultuur' geen stug fenomeen is, maar een levend verschijnsel, dat als een organisme groeit, verandert en zich telkens vernieuwt. (Tekst: Grete Simkutė)

Sam Eggermont, 'Wall Drawing #1' (2018) bestaat uit een op muur getekend Iraans patroon, een tekst en een instructiebrief. Afmetingen H x B: 300 x 200, 120 x 80, 35 x 25 cm. De eerste Wall Drawing, in de goede traditie van Sol LeWitt, die in dialoog gaat met de dominante Westerse positie van de abstracte kunst, middels de Islamitische kunst.

De opvatting van de twintigste-eeuwse mens over kunst als iets sterk persoonlijks is wezenlijk eksentriek: dat wil zeggen, eksentriek ten opzichte van de traditie: deze opvatting heeft de traditie namelijk overboord gezet. Dit moet gezien worden als de laatste stuip trekking van het individualisatieproces dat begonnen is in de Renaissance, die sterk op het individu gericht was. Maar het is een wanhopige laatste stuip trekking omdat het steeds duidelijker wordt dat we in een gemeenschap leven, die zoals alle gemeenschappen in het verleden een samenhang vereist die gevoed moet worden mits een gemeenschappelijk doel. Technisch zijn we in staat identieke voorwerpen op massale schaal te reproduceren. Hierdoor wordt direct op kunstmatige wijze de marktwaarde verhoogd van voorwerpen, die eenmalig zijn en die komen daardoor in de eksentrieke sfeer.

Als we kijken naar de producten van vroegere culturen dan hebben we moeite om kunstwerk te scheiden van vakwerk. Wij in onze cultuur zien een patroon uitsluitend als decoratie, als vlakversiering zonder diepere betekenis omdat het met zoveel zorg gemaakt is. In feite is onze hele levensbeschouwing vervlochten met onze economische waardebeoordeling (dwz eigenlijk zijn we handelaars, die zich gedwongen voelen om voor alles, wat zij de moeite waard vinden, een prijs te bieden). Met ons buitengewoon, zij het oppervlakkige historische bewustzijn trachten we in het wilde weg kennis en voorwerpen te verzamelen, alsof bezitten hetzelfde zou zijn als begrijpen.

De Koran stimuleert met het gebod op afbeelden van mensen en dieren in gewijde kunst, het maken van patronen en bevordert daarmee een visueel systeem, dat in staat is modellen te verschaffen, die opgebouwd kunnen worden uit verwante patronen, afkomstig uit verschillende konteksten. Het patroon wordt een bindende kracht. Het patroon vormt de essentie van ons begrip van de visuele wereld. Het overbrugt de eventuele kloof tussen waarneming en concepten op veel doeltreffende wijze dan afbeeldingen, die zo gemakkelijk "aards" blijven. Het tweede verwante aspect van de islamitische filosofie, dat de kunstproducten beïnvloedt is het concept van het absolute: het "abstrakte karakter van God". Hij is een doel, dat hoogstwaarschijnlijk buiten bereik blijft, Zijn gedaante kan slechts gekend worden na een geestelijke transformatie en deze kan daarom door geen aardse middelen worden weergegeven. Beide aspecten van de mens worden bij het onderzoek betrokken: een bewuste levenshouding, studie en begrip van de fysieke wereld, in combinatie met een kontemplatief onderzoek van het innerlijk. Het patroon met zijn traditie van meditatie vormt een passend voertuig, dat de verinnerlijking van de aanschouwer stimuleert door de fysieke geometrie van zijn vormen. Het derde element is dat van het gevoel van de kosmische eenheid. Slechts het patroon kan orde beginnen te scheppen in de verscheidenheid van menselijke ervaringen en in de relatie van de mens tot de wereld, die hem omringt. Slechts het patroon kan de talloze lagen waaruit het bestaan is opgebouwd, blootleggen. Op het moment, dat we de onderlinge relatie herkennen tussen de fysiologische en het psychologische patroon, samen met de duidelijke bevestiging ervan in de natuur, zien we een versnelling optreden in de technologische en intellectuele ontwikkeling van de cultuur.

Dan is het juist om te beweren, dat als bedachte structuren patronen kunnen vormen, dan ook structuren gedachten kunnen vormen. Aldus fungeert het patroon tot kontemplatie als het de aandacht van de beschouwer boeit en vestigt het de aandacht op de gelaagde opbouw van de werkelijkheid, op de vergankelijkheid van het materiaal en op de eenheid van de kosmos.

(Keith Albarn, 'Patronen en Kunst' uit Islamathematica 1976)

YARONULK & REWOTFIU

Van: Nick Ervinck

Nick Ervinck (°1981, Roeselare, leeft en werkt in Lichtervelde) zoekt naar de wisselwerking tussen virtuele constructies en handgemaakte sculpturen. De digitale beelden besmetten voortdurend de driedimensionale vormen en omgekeerd. In zijn oeuvre gebruikt Ervinck een waaier aan uitdrukingsmiddelen: digitale prints, video, tekeningen en vooral sculpturale vormen uit beschilderd gips, polyester, hout of 3D-print die op een secure wijze gepresenteerd worden in een gegeven ruimte. De digitale prints bieden een doorkijk naar een digitale virtuele wereld, maar evenzeer naar een 'andere realiteit'. Deze 'doorkijken' tonen mogelijkheden uit zijn onderzoek waarin sculpturale elementen zich in steeds nieuwe composities en betekenissen plaatsen. In de reëel uitzijnde kamers, rekken en podia bevinden zich polymorfe, synthetische vormen die als gemuteerde moleculen door middel van een artistieke computersimulatie tot leven zijn gewerkt. Muren zijn plots geen muren meer en de zwaartekracht is onbestaande. Ervinck speelt met sculpturale vormen en tilt in een oogwenk monumentale 'gebouwen' op en blaast ze opnieuw vol leven. Een huis verandert in sculptuur en ontplooit zich in het niets. Het is een doortastend spel met beelden, materialen en ruimte en een evenwichtsoefening tussen middelen en doel, tussen nauwgezette berekening en geïnspireerde improvisatie. ● Studio Nick Ervinck

Op een dag wil Nick Ervinck een schaalmodel maken van de basiliek van Koekelberg, die 14 meter lang zal zijn. Deze modulaire sculptuur bestaat uit metalen buizen die door een systeem van schroeven met elkaar zijn verbonden. In dit meccanoskelet zal vervolgens een veelzijdige tent worden gehangen, die als een videoroom zal dienen. De geprojecteerde video zal zo levensecht zijn, als een hyper-realistische trompe l'oeil, dat de toeschouwers de tijdelijke illusie zullen hebben dat ze getuige zijn van een gefilmde weergave van de feitelijke constructie in plaats van een denkbeeldig, digitaal geconstrueerd beeld. Ervinck kiest voor de duidelijke afbakening van geometrische volumes, typerend voor Art Deco, omdat deze taal meer geschikt is voor zijn onderneming dan de nerveuze ritmes van gotische gewelven. Van deze 'droom' maakte Ervinck alvast een 2D-print én een 3D-schaalmodel. Hoewel de replica meer dan 100 keer kleiner is dan de levensgrote basiliek, was de hele reconstructie een serieuze onderneming op zich. Het tienvoudig kleinere schaalmodel is geen modulaire constructie, maar bestaat uit twee 3D-prints in polyamide, die vervolgens in ongeveer veertig afzonderlijke stukken werden afgedrukt en gecombineerd. Nadat het skelet een roestimitatie uitzicht kreeg werd de tent erin geplaatst.

Nick Ervinck, 'YARONULK', 2010 – Digitale print, 100 x 200 cm, ingelijst 133 x 233 cm (Courtesy van de kunstenaar)

Met deze sculptuur onderzoekt Nick Ervinck de dialoog tussen virtuele ontwerpen (blob) en de conventionele modellen van architectuur (box). Dit contrast tussen organische en rigide vormen, tussen het virtuele en fysieke, doordringt het werk van Nick Ervinck. Hoewel de meeste architecten slechts één van deze methodes in design verkiezen, kiest Ervinck met dit ontwerp resoluut voor een derde weg: de synthese van beide. Geïnspireerd door architecten als Will Alsop en Greg Lynn, onderzocht Ervinck het potentieel van digitale ontwerpmethoden voor de beeldhouwkunst. Met REWOTFIU ontwierp Ervinck een organische vorm die de torenstructuur lijkt te verzachten, maar tegelijkertijd niet kan bestaan zonder deze laatste. In dit werk zijn de blob en de box twee identiteiten die elkaar aanvallen, omhelzen en afwijzen om vervolgens in elkaar te vloeien.

Storage for Distorted Matter (obj.0010)

Van: Loek Grootjans
Loek Grootjans (°1955, Arnhemuiden, woont en werkt in Vlissingen) studeerde fotografie/film/schilderkunst en filosofie. Zijn werk kreeg internationale erkenning. ● <https://intothegreatwideopen.nl/programmaonderdeel/the-storage-for-distorted-matter-loek-grootjans>

The Storage For Distorted Matter is een langdurig project van Loek Grootjans. Alles wat de kunstenaar mentaal en fysiek achterlaat tijdens zijn leven wil hij een plaats geven in dit project. Zijn kunst maar ook alles wat is gelieerd aan de kunstenaar en zijn wereld, wordt opgeslagen, geregistreerd en gearciveerd. Zo slaat Loek het leven op, maar confronteert hij ons (en zichzelf uiteraard) tegelijkertijd met de onmogelijkheid hierin werkelijk te slagen. De poging om alles te omvatten heeft in Grootjans' werk altijd een grote rol gespeeld. De onmogelijkheid van die poging zou men een 'hoopvol' falen kunnen noemen.

Loek Grootjans, 'Storage for Distorted Matter (obj.0010) – The 21th century sculpture masterpiece that could not be made', 2012 – Notenhouten tafel, multiplex bak met glazen deksel. Inhoud: stof en materialen voor het maken van een sculptuur, 115 x 98 x 83 cm

Stencils & Certificate

Van: Simon Gush

Simon Gush (°1981, leeft en werkt in Johannesburg, Zuid-Afrika) is een conceptueel kunstenaar en filmmaker. Hij is een laureaat van het Hoger Instituut van Schone Kunsten (HISK) in Gent. In 2011 was hij Fellow aan de Gordon Institute for Performing and Creative Arts, University of Cape Town. Hij had solo tentoonstellingen in o.a. Galerie Jette Rudolph in Berlin (2015), National Arts Festival, Grahamstown (2015), Goethe-Institut, Johannesburg (2014) en in de Anne Bryant Art Gallery in East London en ArtEC in Port Elizabeth (2015), Galerie West, The Hague (2010), en S.M.A.K., Gent (2010). Gush ontving in 2015 de Prijs van de Jury op de Bamako Encounters Biennale in Mali.

De tekst op de muur, *The Railway Maintenance Workers*, maakt deel uit van een serie stencils uit 2009 die allen een maatschappelijke quote of dilemma aanhalen. Het zijn teksten die je in de kranten kan terugvinden. Door ze te isoleren als 'muurschildering' genereert Simon Gush een extra conceptuele laag. Hij laat zien hoe tekst in een andere context een andere betekenis kan genereren.

Simon Gush, 'The Railway Maintenance Workers ...', 2009 – Verf op muur, variabele afmeting (Collectie van de kunstenaar / Courtesy Stevenson Gallery, Kaapstad en Johannesburg (Z-A))

THE RAILWAY MAINTENANCE WORKERS OF A NORTHERN EUROPEAN COUNTRY HAVE BEEN EXPERIENCING A PROBLEM WITH THEIR PUBLIC IMAGE WHICH IS PROVING DIFFICULT TO SOLVE. THE DILEMMA IS SIMPLY THAT, WHILE WORKING, THEY ARE FORCED TO STOP AND WAIT FOR TRAINS TO PASS. WHEN VIEWED FROM THE PASSING TRAINS, THEY NEVER APPEAR TO BE BUSY.

'21 Gun Salute for the Death of a Collector' is een werk in de vorm van een overeenkomst waarvan een kunstverzamelaar eigenlijk nooit ten volle zal kunnen van genieten, want het wordt pas uitgevoerd op zijn of haar begrafenis. Het werk reflecteert over leven en dood, bezit, vergankelijkheid en notariële administratie. 21 saluutschoten zijn in principe enkel weggelegd voor staatsbegravenissen van gekroonde hoofden of de belangrijkste staatslieden. Een saluutschot heeft ook iets dubbelzinnigs. Geweerschoten, meestal bedoeld om te doden, worden hier (blank) in de lucht geschoten op een begrafenis alsof de finale rust van de dood nog eens verstoord moet worden. Het certificaat, ondertekend door de eigenaar, de kunstenaar en een getuige, stipuleert de uitvoering ervan.

CERTIFICATE 21 GUN SALUTE FOR THE DEATH OF A COLLECTOR			
A: PERSONAL AND STATISTICAL PARTICULARS OF THE COLLECTOR			
Surname:	First name:		Middle name:
Date of Birth: (dd/mm/yyyy)	Place of Birth:		
Nationality:	Gender:	Race:	
Street:	City:		
State / Province:	Country:		
Next of Kin:			
B: PARTICULARS OF THE DEATH OF THE COLLECTOR			
Place of Death:	Date: (dd/mm/yyyy)	Time:	
C: PERSONAL AND STATISTICAL PARTICULARS OF THE ARTIST			
Surname:	First name:		Middle name:
Date of Birth: (dd/mm/yyyy)	Place of Birth:		
Nationality:	Gender:	Race:	
Street:	City:		
State / Province:	Country:		
D: SIGNATURES			
Collector:	Artist:		
Witness:	Witness:		
Date: (dd/mm/yyyy)	Date: (dd/mm/yyyy)		

CERTIFICATE
21 GUN SALUTE FOR THE
DEATH OF A COLLECTOR

Conditions
21 Gun Salute for the Death of a Collector

- Upon purchase of the artwork, 21 Gun Salute for the Death of a Collector, the collector agrees to the signing of a 21 gun salute at his/her funeral.
- Upon the purchase of the artwork, the collector must complete section A of the certificate, Personal and Statistical Particulars of the Collector, and sign the certificate. This binds the collector to the work.
- The executor of the collector's will must complete section B, Particulars of the Death of the Collector, at the time of the collector's death.
- After the purchase of 21 Gun Salute for the Death of a Collector, neither the collector nor any member of his/her family may refuse the signing of the artwork.
- A portion of the sale of the artwork shall be placed in a trust fund which will be made available to the executor of the collector's will expressly for the purpose of the 21 Gun Salute.
- The artwork, including this certificate, may not be sold or transferred to anyone before the completion of the 21 gun salute at the funeral of the collector.
- This certificate will remain as the only document of the artwork after the signing of the 21 gun salute and may be sold by the estate of the collector as such.

Hollandroad (een echte rechte weg)

Van: John Körmeling

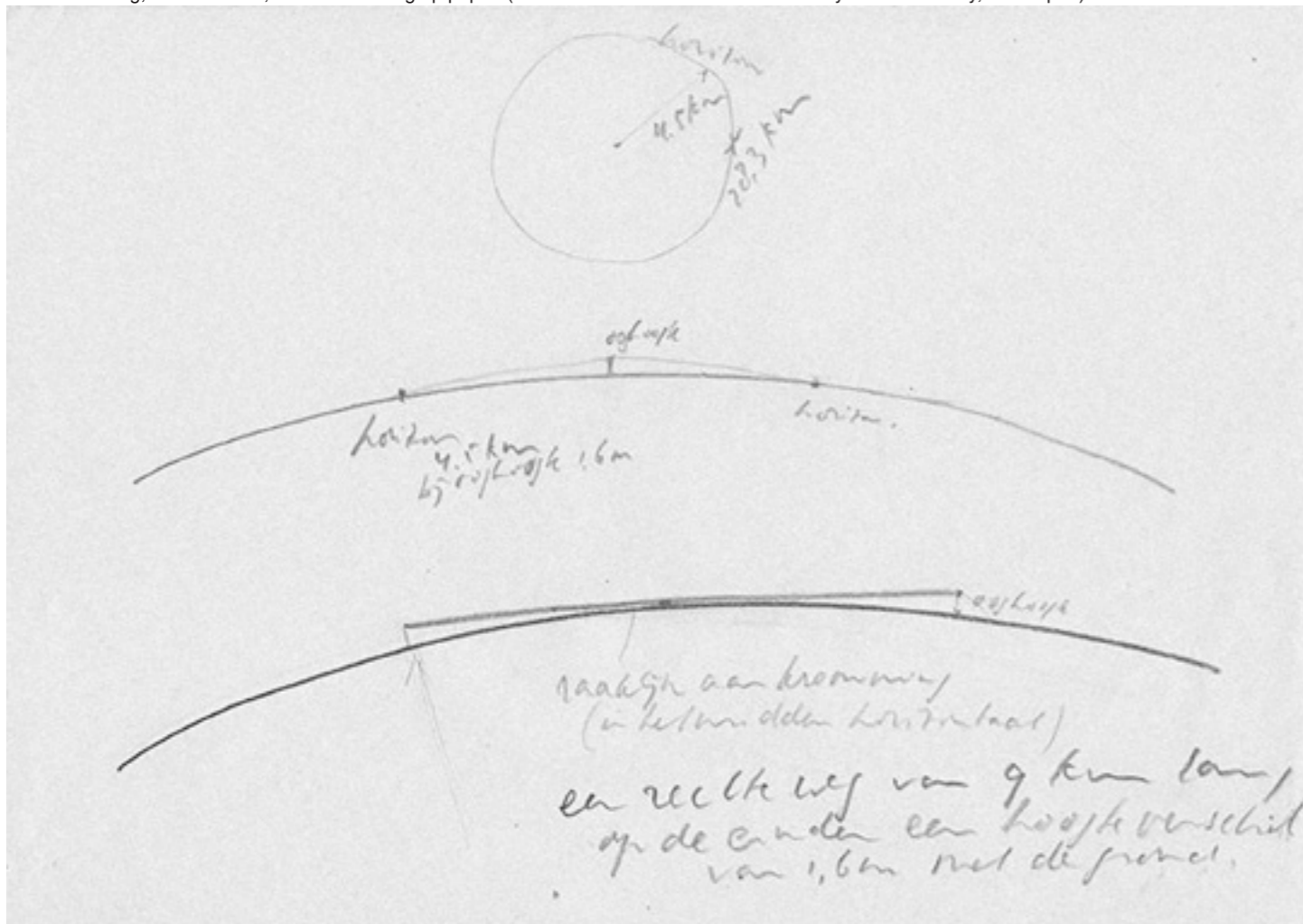
Kunstenaar John Körmeling wil op een Groningse dijk een schelpenpad aanleggen dat echt recht is, en niet de kromming van de aarde volgt. Het idee zette hij in 1986 voor het eerst op papier. Sinds begin 2017 lijkt het idee eindelijk verwezenlijkt te kunnen worden.

‘Het is gek’, zegt de Eindhovense kunstenaar John Körmeling. ‘We noemen een weg recht als er geen bocht in zit, maar vergeten dat die bocht er wel altijd is in verticale richting, omdat die weg de kromming van de aarde volgt.’ Dat bracht hem op het idee om een echt rechte (vlakke) weg aan te leggen. ‘Over een lengte van 3 km heb je al een hoogteverschil van 70 cm.’ Terwijl de weg echt recht is, zal je als je erop loopt, toch het gevoel hebben dat je langzaam omhoog gaat. Körmeling wil die kromming zichtbaar maken met een pad van kleischelpen, een mengsel van schelpen en klei. ‘Als je stort, en je walst dat voorzichtig aan, wordt het na twee weken een keiharde laag.’

Als locatie heeft hij de Ommelanderzeedijk op het oog, ten noorden van het Groningse dorp Hornhuizen. ‘De dijk is daar zonder bochten, en in beheer van één waterschap, Noorderzijlvest.’ Wat nog wel moet worden geregeld is het recht van overpad, dat de aangrenzende boeren hebben. ‘Ik wil geen gedonder, het moet een project zijn waar mensen enthousiast over zijn.’ Het idee is dat het pad op het maaiveld begint, en vervolgens, omdat hij echt recht is, hoogte wint. ‘We zien wel hoe de schelpen een talud vormen, ik wil geen schotten aan de randen.’

Het initiatief voor het rechte pad is genomen door Welcome Stranger, een stichting die tentoonstellingen organiseert op bijzondere locaties. De verdere productie door deze stichting is nu in volle gang. Aan de dijk zijn inmiddels al landmetingen gedaan door het bedrijf Geomaat – ‘de naam alleen al’ – om te controleren of er inderdaad een recht pad op is te maken. ‘De mensen van dat bedrijf vonden het een prachtige klus, dat hadden ze nog nooit eerder aan de hand gehad.’ Körmeling wil beginnen met een proef op een klein stukje om te zien hoe de schelpen zich houden. ‘Dat gaat dit jaar wel lukken.’

● <https://www.deingenieur.nl/artikel/kunstproject-kormeling-de-echte-rechte-weg>

The missing & Vespasiennes Flamandes

Van: Thierry Mortier

De artistieke praktijk van Thierry Mortier (°1974, leeft en werkt in Gent en Stockholm) vertrekt vanuit de onvermijdelijkheid dat kunst 'een relationeel proces in voortdurende nood van vervolmaken' is. Zijn werk trekt meer aandacht op wat er niet is, dan wel. Niets is alleen merkbaar in juxtapositie met iets.

'The missing' is de eerste in een reeks van 13 installaties met stoelen die Thierry Mortier met regelmatige intervals maakt tussen 13 januari 2018 en 13 januari 2019. 13Chairs wordt gemaakt in opdracht van Ben Benaouisse voor de artistieke werkplek SANTO (Gentbrugge). De serie 13Chairs refereert aan het baanbrekende werk van Joseph Kosuth "One and Three Chairs" uit 1965. Het werk toont een echte stoel, een fotografische reproductie van (dezelfde) stoel op ware grootte en de woordenboekdefinitie van 'stoel' eveneens op fotografisch papier. Het was Kosuth's bedoeling de toeschouwer te doen nadenken over wat nu echt of als waar kan ervaren worden: het object zelf, de representatie of de omschrijving in woorden?

Voor 'The missing' gebruikt Thierry Mortier 3 stoelen en een theaterspot. De 'vermiste' (vierde) stoel is enkel aanwezig met een op de grond manueel met inkt aangebracht schaduw. Het schaduwbeeld doet denken aan Plato's 'Allegorie van de grot' over het mens-zijn en de menselijke kennis in relatie tot de realiteit. Zelf verwijst Mortier echter naar 'Electric Chair' (1964) van Andy Warhol. Met dit beeld, en zijn herhalingen, testte Warhol zijn hypothese dat als je steeds weer een gruwelijk beeld ziet, het niet echt een effect meer heeft. Zijn vroege critici zeiden dat hij de kritische 'integriteit' van de kunst ondermijnde, maar latere kritiek weerlegde dit en suggereerde het tegenovergestelde, namelijk dat Warhol de kijkers terug in contact bracht met de gebeurtenissen zelf, ondanks de herhaling van beelden in de media.

Thierry Mortier, 'The missing', 2018 – First chair installation of 13 chairs – Installatie met 3 stoelen en 4 schaduwen, de vierde schaduw is gemaakt met zwarte inkt en zand

Met een vette knipoog naar 'Fountain', het iconische werk van Marcel Duchamp uit 1917 waarbij hij een urinoir op zijn kant legde op een sokkel en het tot kunstwerk verhief, keert Thierry Mortier de Duchampiaanse strategie om en maakt van sculpturen opnieuw een urinoir. Op de video zien we de kunstenaar naar 3 sculpturen gaan waartegen hij plast. Het zijn niet toevallig enkele bekende publieke sculpturen in de opvallende gele kleur van Nick Ervinck. Naast de video hangt een label met daarop de kaart van België met de plaatsaanduiding van alle publieke sculpturen van Ervinck.

Deze (zacht anarchistische) iconoclastische daad kan zowel aanstootgevend zijn – benieuwd hoe de kunstenaar Nick Ervinck, die voor het eerst samen met Thierry Mortier in deze groepstentoonstelling exposeert, hierop reageert – als lachwekkend. Mortier gedraagt zich met de nodige ironie eerder als een wildplassende keffer dan als een hooligan. In ieder geval is zijn actie een voorbeeld van zijn artistiek adagio dat je ook iets kunt maken door het te vernietigen.

De titel gaat terug naar de tijd van de Romeinse Keizer Vespasianus. In Frankrijk heten de publieke toiletten nog steeds Vespasiennes. "La vespasienne doit son nom à l'empereur romain Vespasien, à qui l'on avait attribué, mais à tort, l'établissement d'urinoirs publics à Rome. En réalité il a étendu un impôt spécial atteignant l'industrie et le commerce, à la collecte de l'urine, utilisée par les teinturiers pour préparer les étoffes avant de les mettre en couleur ou, quelquefois, pour dégraisser les laines, les étoffes, et ouvrages faits de laine, comme draps, ratines, serges, bas, bonnets, etc. Moqué pour cet impôt, il aurait répondu: «pecunia non olet» («L'argent n'a pas d'odeur»)." fr.wikipedia.org/wiki/Vespasienne

Thierry Mortier, 'Vespasiennes Flamandes', 2016 – Video 3'34" en 4 labels (Collectie van de kunstenaar)

Body Pressure

Van: Bruce Nauman

Bruce Nauman, 'Body Pressure', 1974 – Valse wand (variabele afmetingen) en poster met tekst (64 x 42 cm) (Courtesy of the artist / Unlimited edition)

Body Pressure

Press as much of the front surface of your body (palms in or out, left or right cheek) against the wall as possible.

Press very hard and concentrate.

Press as much of the front surface of your body (palms in or out, left or right cheek) against the wall as possible.

Form an image of yourself (suppose you had just stepped forward) on the opposite side of the wall, pressing back against the wall very hard.

Press very hard and concentrate on the image of pressing very hard.

(the image of pressing very hard)

Press your front surface and back surface toward each other and begin to ignore or block the thickness of the wall. (remove the wall)

Think how various parts of your body press against the wall; which parts touch and which do not.

Consider the parts of your back which press against the wall; press hard and feel how the front and back of your body press together.

Concentrate on the tension in the muscles, pain where bones meet, fleshy deformations that occur under pressure; consider body hair; perspiration, odors (smells).

This may become a very erotic exercise.

EURO-pallet uit geconfisqueerd tropisch hardhout (kopie 1:1)

Van: Lieven Paelinck

In het oeuvre van Lieven Paelinck (°1973, leeft en werkt in Mechelen en Antwerpen) staat het onderzoek naar tekens en het vormen en veranderen van het discours centraal. De kunstenaar voert experimenten uit door het vervangen, veranderen en confronteren van de betekenaar of 'signifiant' (woorden, beelden, objecten, ...) zodat die expliciet een andere betekenislaag krijgt. Het oorspronkelijke betekende of 'signifié' wordt zichtbaar als een symbool, een politieke of sociale context of een filosofisch scharnier. Het veranderde teken stelt de evidentie van de context in vraag. Het toont haar ambiguïteit en biedt mogelijkheden om na te denken over verschillen en overeenkomsten binnen hun contexten. Naast dit centrale thema zijn er ook thematische verbanden met tijd, ruimte, de politieke of sociale context, het concept en de minimal art. De ontwikkelde concepten worden gevisualiseerd in projecten die een site-specific discours vormen met hun context en rechtstreeks gelinkt worden met voorafgaande of toekomstige projecten die op hun beurt kunnen leiden tot nieuwe, autonome werken.

Instructie / Instruction

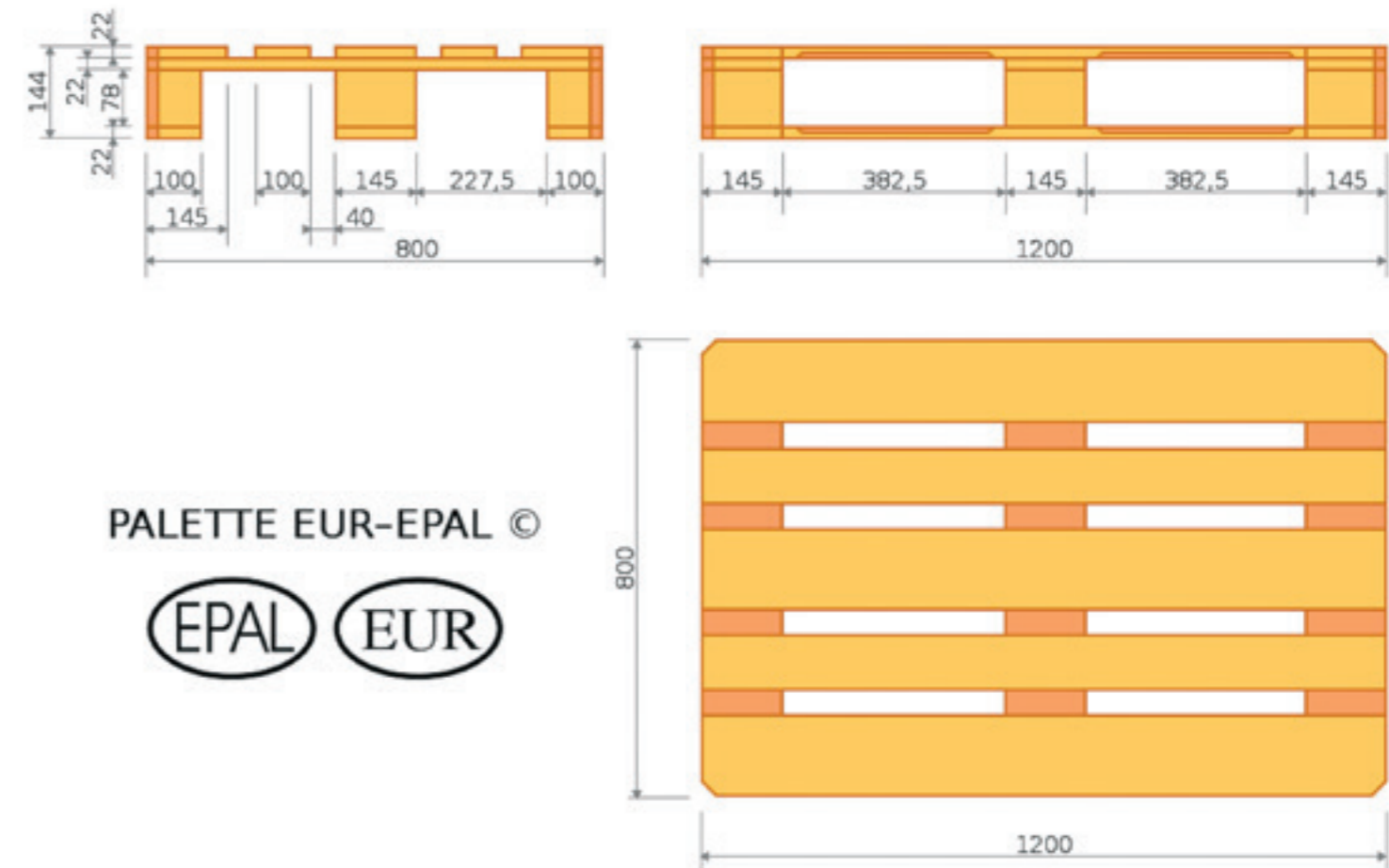
1. Vraag de bevoegde autoriteiten een partij geconfisqueerd tropisch hout vrij te geven.
(Bij voorkeur een soort uit het Congo-bekken)

2. Maak van deze partij EURO-palletten volgens de gangbare normering.

*1. Ask the competent authorities to release a batch of unregulated illegal tropical timber.
(Preferably a species from the Congo basin)*

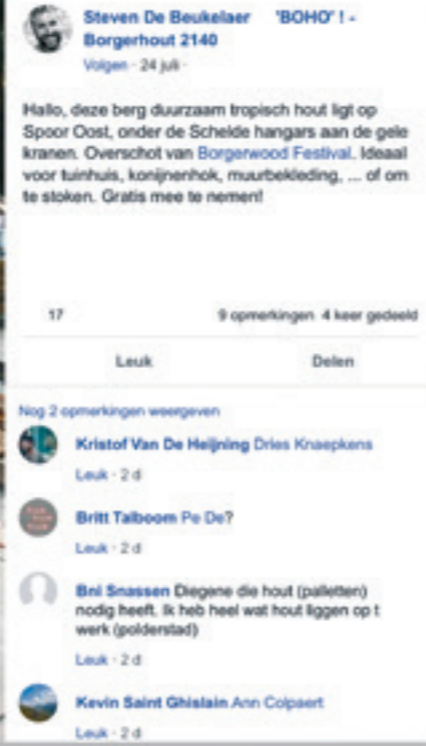
2. Make from this batch EURO-pallettes according to the usual standards.

Lieven Paelinck, 'EURO-pallet', 2018 – Tropisch hout, 14,4 x 80 x 120 cm

De gesprekken met de bevoegde autoriteiten zijn lopende.
Ik vond een voorlopige oplossing in ... deze afvalberg.

Lieven Paelinck, augustus 2018

Something big in a small room, something small in a big room

Van: Manuel Penteadó

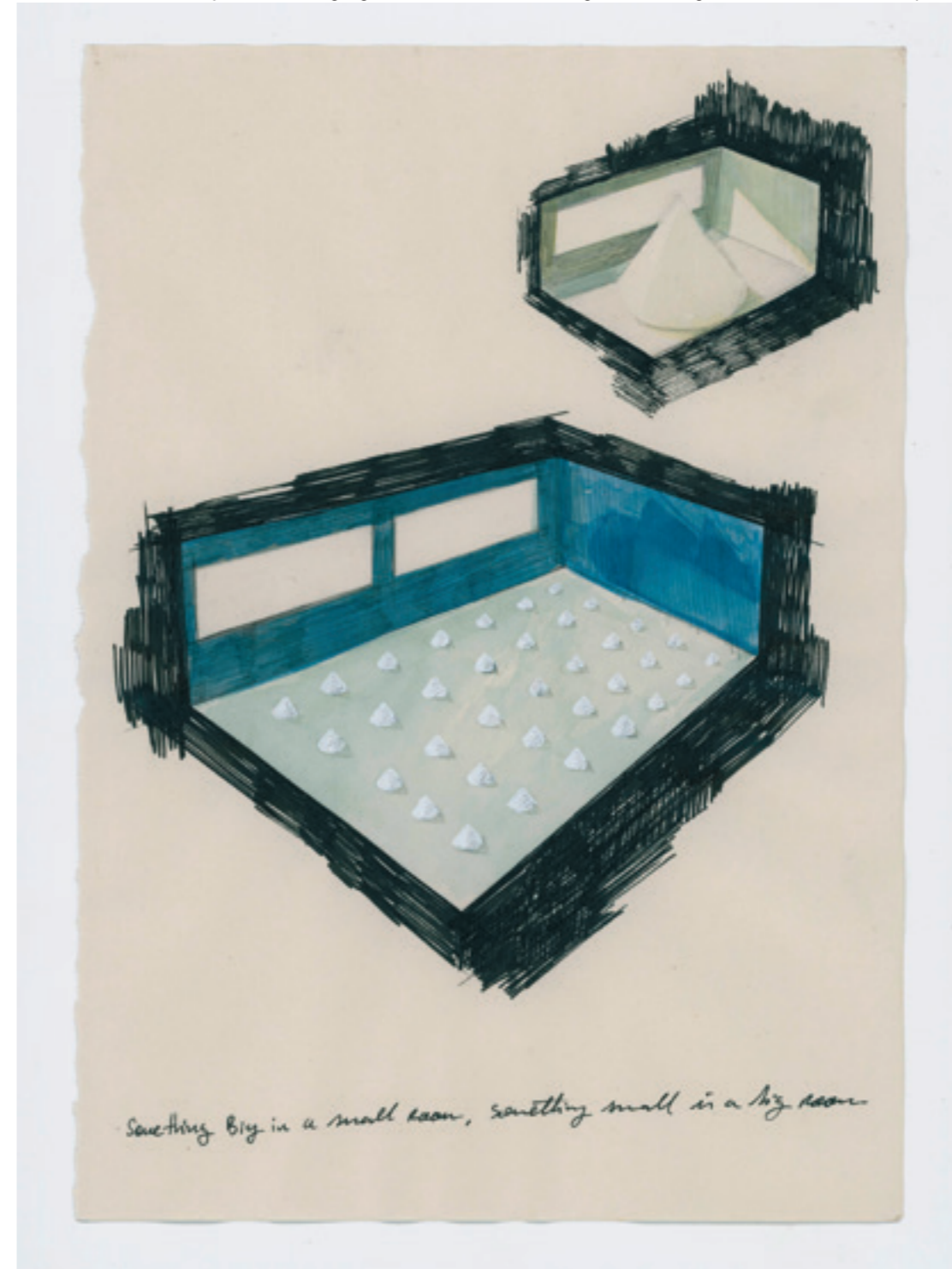
Opgeleid als schilder en beeldhouwer ontwikkelde Manuel Penteadó (°1985, Lissabon (PT)), leeft en werkt in Antwerpen) snel de drang een 'verzamelaar' te worden. Een verzamelaar van objecten, beelden, vormen, evenementen, leegtes en dingen tussenin. Dingen die, wanneer ze samen gevoegd worden, toch een patroon tonen binnen de chaos. Bijna als een oplossing, even elegant als een wiskundige formule, de vraag stellend naar 'het zijn'. ● www.manuelpenteadó.com

A double installation.

One small room containing a large amount of an unspecified material, and one big room containing the same amount of the same material, but distributed evenly in smaller amounts.

The poetry will be in the tension felt between them.

Manuel Penteadó, 'Study for Something big in a small room, something small in a big room', 2018 – Potlood, aquarelverf en stift op papier

Something Big in a small room, something small in a big room

In Fuga Salus

Van: Karl Philips

Karl Philips (*1984, Hasselt, leeft en werkt in België) onderzoekt met zijn werk de marktwaarde van een vierkante meter openbare ruimte en de houdbaarheid/geldigheid van het fenomeen 'underground'. Hij is geïnteresseerd in de marges binnen onze samenleving en in de mensen die zich daarbinnen bewegen. Niet alleen hun positie, maar het genoodzaakt – vaak creatief – pragmatisme dat deze mensen kenmerkt, vindt hij fascinerend. Zijn werk concentreert zich op onderwerpen als tussenruimtes in de wettelijke, ruimtelijke, economische en sociale systemen, de alomtegenwoordigheid van reclame, ongebreideld kapitalisme en consumentisme, enzovoort. Dit alles resulteert in werk dat zich vaak afspeelt op locatie. Meestal zijn het interventies in de openbare ruimte die hij uitvoert met vrienden en/of collega's. Interventies die veelal gerelateerd zijn aan een installatie, of performances die in en rond de installatie plaatsvinden. Op deze manier onderzoekt hij de 'kunst van het zijn': wanneer is iets sculptuur, theater of mens? Tegelijkertijd spelen de projecten zich vaak af op een bepaald moment: soms gedurende drie maanden, soms gedurende nauwelijks drie seconden. Ze genereren zo een specifieke energie en hebben een mild activistisch karakter. ● frank.kunsten.be

De straat als inspiratiebron en referentiekader slash strijdveld. Of hoe de voor de hand liggende woonruimte en verkeerstrafic door de mainstream als vanzelfsprekend wordt beschouwd. Als Philips het blauwe verkeersbord met pijlmarkering Rijssel in zijn werk gebruikt, kan dat geen toeval zijn. Recent werd ons via de media de mededeling 'voetgangers op de snelweg gesignaleerd' ter ore en oge gebracht, wat mede resoneert in dit werk. En als de kunstenaar achter het verkeersbord – verstopt voor 'de maatschappij' – ook nog eens een houten constructie met bed en (over)leefgerei monteert, lees: de achtergelaten Oostblok-dashboardvlaggen van dertig vrachtwagens op het autokerkhof alsook het volledige cabinegordijn van één van de vrachtwagens, komt de realiteit wel heel dichtbij.

De houten hut heeft hetzelfde formaat als een vrachtwagenkabine en ook dat is geen toeval. Binnenin is een grote rood-wit streep aangebracht, zoals bij de wandelpaden van de grote GR-wandelroutes. Zo fungeren rood-wit lichtjes als seinlampjes, die perspectief bieden aan een wandelaar. Philips profileert zich als eigenzinnige doe-kunstenaar met onderwerpen als al dan niet wettelijke (tussen)ruimtes en economische of sociale systemen met een saus kapitalisme erbij. Het spel interieur/exterieur, verschuiving van mensen/plaatsen en het perspectief, heeft vele gezichten. Tegenwicht? On-the-field-alternatieven bieden in het stedelijk weefsel door leven, kunst en poëzie dichterbij te brengen.

(Tekst: Hilde Van Canneyt)

Kreise

Van: Ulrich Rückriem

Na een opleiding tot steenhouwer in Düren van 1957 tot 1959, werkte Ulrich Rückriem (°1938) aan de Dombauhütte in Keulen (restauratie van de Dom van Keulen). Daarna startte hij een opleiding beeldhouwkunst aan de Kölner Werkschulen bij Ludwig Gies. Tegelijkertijd vestigde hij zich als vrij kunstenaar. In de periode van 1966/1967 eerst met houtsculpturen uit balken vervaardigd, vanaf 1968 creëerde hij zijn eerste stenen beelden. Vanaf dit punt in zijn carrière toonde hij zijn tot op heden karakteristieke manier van werken. Rückriem snijdt en splijt een groot blok steen in sterk gereduceerde vormen: rechthoeken en vierkanten. Daarna voegt hij de verschillende delen weer samen tot de oorspronkelijke steen, maar met een verandering: breukranden en boorgaten getuigen van de veranderingen die zijn opgetreden. Hij wordt daarom vaak zowel met minimalisme als met conceptuele kunst geassocieerd.

Een minder bekend aspect van zijn werk is de video 'Kreise' (Cirkels) uit 1971. Daarin treedt hij zelf op als performer. Met de lengte van zijn lichaam of armen als maatstaf maakt hij verschillende cirkels op de grond. Een van de 'oefeningen' voert hij uit met een voorhamer. Staande in het midden van een stuk grond hakt hij met de hamer – telkens op dezelfde armlengte – stukken grond weg tot dat er rondom hem een cirkel van omgeploegde aarde ontstaat.

Ulrich Rückriem, 'Kreise', 1971 – Video (PAL, zwart-wit, geluid) duur 10'15" (De video is niet te zien in de tentoonstelling. Op het grasveld voor het Cultuurcentrum werd wel door de curator, volgens de methode van de kunstenaar, een cirkel uit het gras uitgehakt.)

Verb List Compilation: Actions to Relate to Oneself

Van: Richard Serra

107 (werk)woorden die verwijzen naar potentiële ambachtelijke of artistieke handelingen gebaseerd op 'Verb List Compilation: Actions to Relate to Oneself' by Richard Serra (1967-1968)

TO ROLL
TO CREASE
TO FOLD
TO STORE
TO BEND
TO SHORTEN
TO TWIST
TO DAPPLE
TO CRUMPLE
TO SHAVE
TO TEAR
TO CHIP
TO SPLIT
TO CUT
TO SEVER
TO DROP
TO REMOVE
TO SIMPLIFY
TO DIFFER
TO DISARRANGE
TO OPEN
TO MIX
TO SPLASH
TO KNOT

**TO SPILL
TO DROOP
TO FLOW
TO CURVE
TO LIFT
TO INLAY
TO IMPRESS
TO FIRE
TO FLOOD
TO SMEAR
TO ROTATE
TO SWIRL
TO SUPPORT
TO HOOK
TO SUSPEND
TO SPREAD
TO HANG
TO COLLECT
OF TENSION
OF GRAVITY
OF ENTROPY
OF NATURE
OF GROUPING
OF LAYERING
OF FELTING
TO GRASP
TO TIGHTEN
TO BUNDLE**

**TO HEAP
TO GATHER
TO SCATTER
TO ARRANGE
TO REPAIR
TO DISCARD
TO PAIR
TO DISTRIBUTE
TO SURFEIT
TO COMPLEMENT
TO ENCLOSE
TO SURROUND
TO ENCIRCLE
TO HIDE
TO COVER
TO WRAP
TO DIG
TO TIE
TO BIND
TO WEAVE
TO JOIN
TO MATCH
TO LAMINATE
TO BOND
TO HINGE
TO MARK
TO EXPAND
TO DILUTE**

TO LIGHT
TO MODULATE
TO DISTILL
OF WAVES
OF ELECTROMAGNETIC
OF INERTIA
OF IONIZATION
OF POLARIZATION
OF REFRACTION
OF TIDES
OF REFLECTION
OF EQUILIBRIUM
OF SYMMETRY
OF FRICTION
TO STRETCH
TO BOUNCE
TO ERASE
TO SPRAY
TO SYSTEMATIZE
TO REFER
TO FORCE
OF MAPPING
OF LOCATION
OF CONTEXT
OF TIME
OF CARBONIZATION
TO CONTINUE

Een hommage

Aan: Dirk Sloommaekers

Dirk Sloommaekers (°1962, Leuven †2017, Gent) was een Doctor in de Scheikunde die pas op latere leeftijd schilderkunst, beeldhouwen en keramiek aan de academie in Gent studeerde. Tijdens zijn leven heeft hij amper tentoon gesteld en zijn werk is slechts bekend in een kleine kring van vrienden, kunstenaars en kunstliefhebbers. Na een korte, maar fatale ziekte overleed hij op 55-jarige leeftijd in de zomer van 2017.

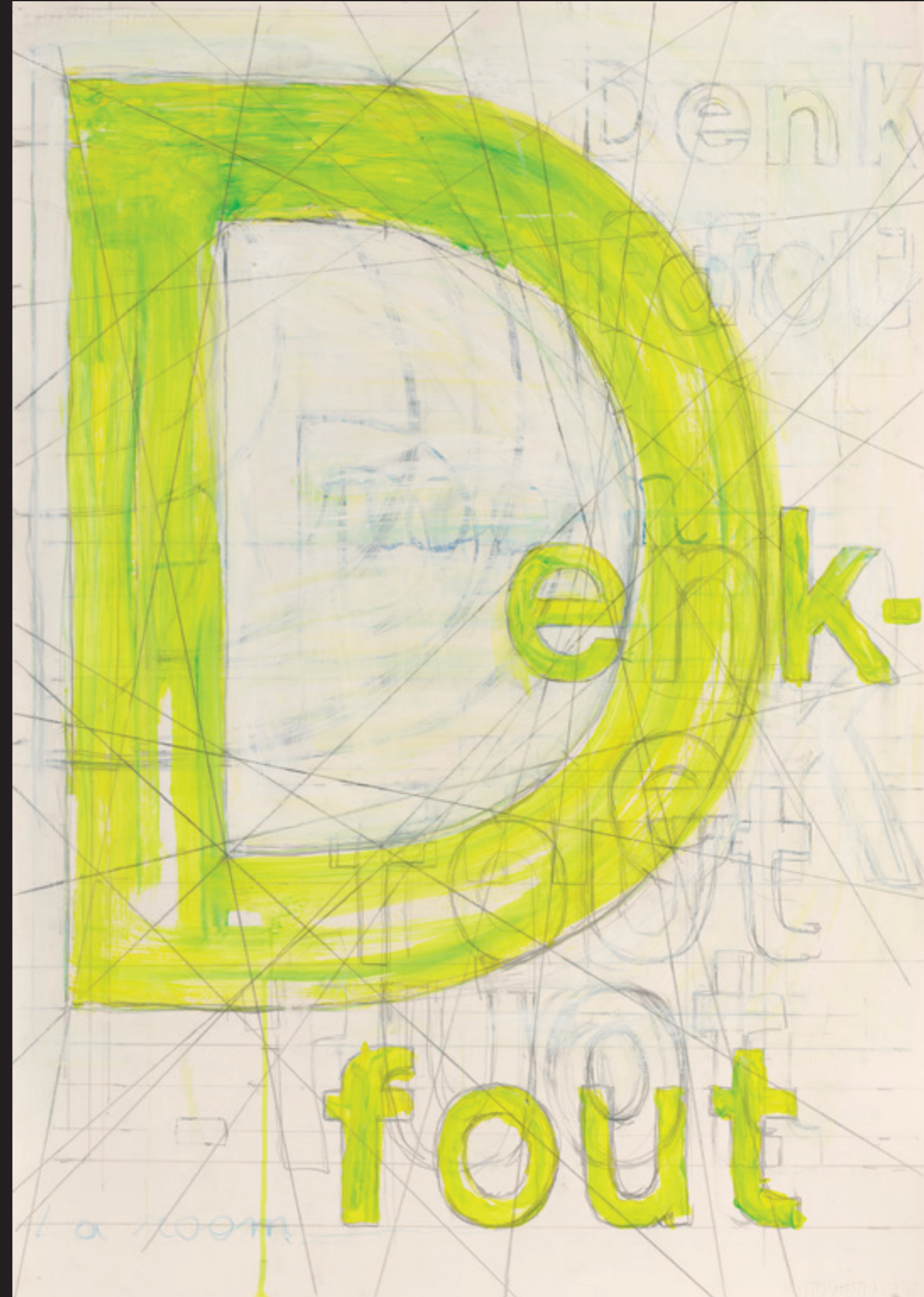
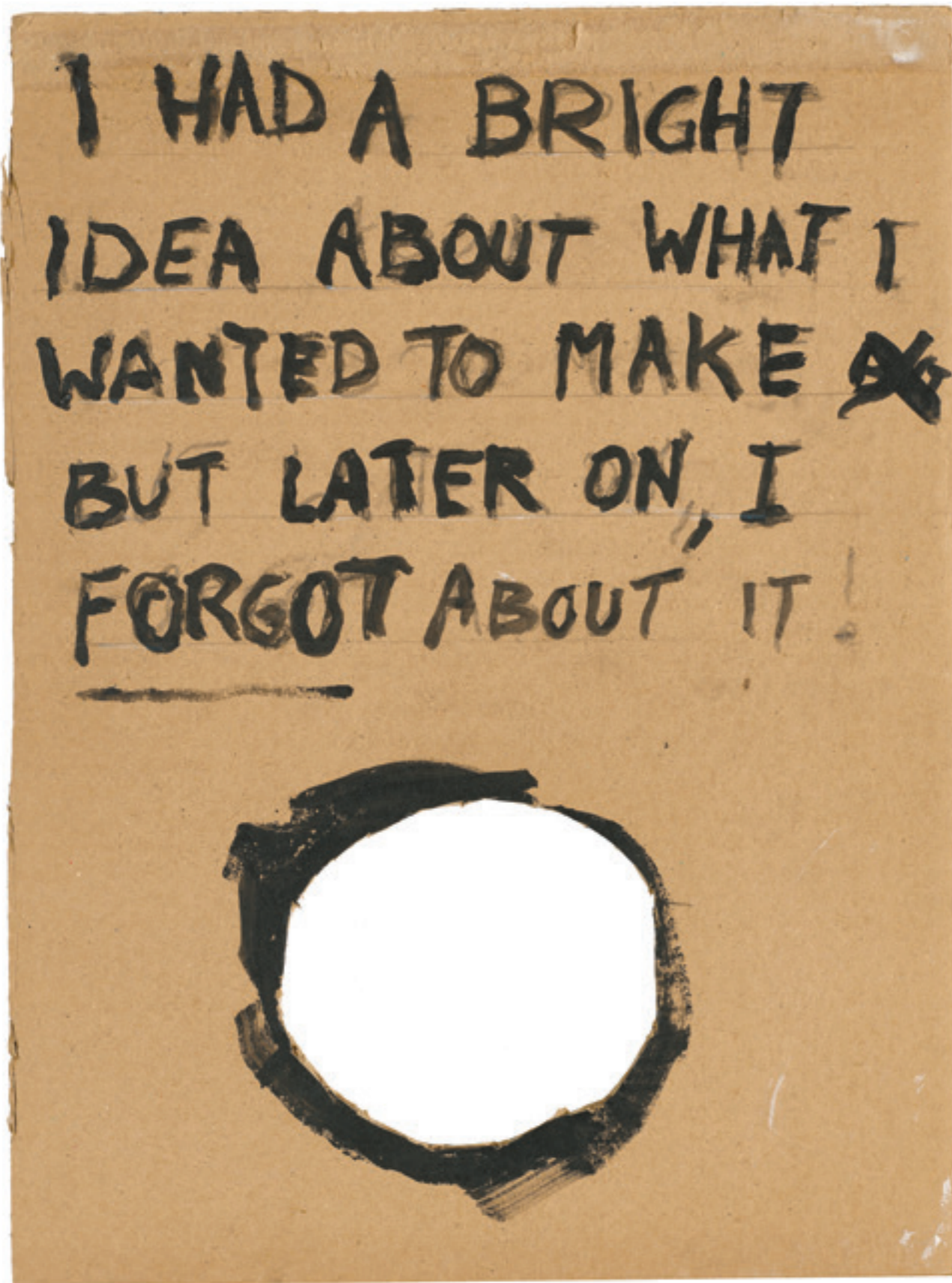
Sloommaekers was iemand die vanuit zijn wetenschappelijke achtergrond op korte tijd op een gretige, gepassioneerde, en vooral onderzoekende wijze een visie op beeldende kunst ontwikkelde. Met een schijnbaar verbluffend gemak eigende hij zich in 'no time' het gedachtegoed, esthetische en theoretische strategieën van de hedendaagse kunst van de jaren zestig tot vandaag toe. Hij leende ideeën bij de Conceptuele kunst, het minimalisme, land art, kunstenaars als Weiner, Filiou, Nauman, Gober, Durham, Darboven, Andre, Broodthaers en vele andere. Met een zelfde gretigheid verslond hij schrijvers uit de wereldliteratuur en doorwroette hij standaardwerken uit de kunstgeschiedenis en filosofie. Dit alles wist hij te transformeren in een authentiek, eigenzinnig en verrassend oeuvre.

Sinds 2013 heeft Sloommaekers in samenwerking met Peter De Roy (SignBox) en uitgeverij Huis Hut drie boekwerken samengesteld: 'Things Made Visible (works 2011-2013)', 'A World of Things (works 2013-2015)' en 'A World of Men (works 2016-2017)'. Dit zijn niet zozeer catalogi, maar, zoals de kunstenaar het zelf omschreef, handboeken. Opgevat als een soort 'index' geven ze een aanzet en beginnend inzicht in het intrigerende oeuvre en denkproces van de kunstenaar. Het zeer uitgebreid oeuvre dat hij achterliet werd ondergebracht in een Estate die beheert wordt door de Stichting Musae in Bredene.

In 'Het Voorstel – Een biënnale van ideeën' brengen we één jaar na zijn overlijden een hommage aan deze vrijwel onbekende kunstenaar. De presentatie hoopt een bijdrage te leveren aan de verdere ontsluiting van de (voorlopig) ontelbare tekeningen, schilderijen, sculpturen, foto's, schetsboeken en geschriften.

“Als ik iets zou maken wat verbluffend zou zijn in de ogen van de toeschouwer, dan is het enige wat ik doe de bestaande mening van de toeschouwer bevestigen, wiens smaakoordeel vaak gevormd is door clichés die door de consumptiemaatschappij aangereikt worden. De enig mogelijke bevrijding hieruit is de toeschouwer, het individu, terug te leiden naar zichzelf, naar datgene wat nog niet bezoedeld is door het collectieve. De hoop bestaat dat dit individuele zich ook doorzet op andere vlakken zoals het ethische. De wereld moet dus telkens opnieuw opgebouwd worden vanuit elke toeschouwer. De kunstenaar kan maar wijzen op basisbegrippen vanuit zijn ervaringswereld. Uiteindelijk zal het zoeken naar waarheid altijd tot vrijheid leiden.”

(Dirk Sloommaekers, 15 december 2016 in 'A World of Men (works 2016-2017)', uitgeverij Huis Hut, 2017)

EVERYTHING ON THE
WALL IS PART OF THIS
~~DRAWING~~
PAINTING

Support carriers

Van: Roeland Tweelinckx

Roeland Tweelinckx (°1970, Duffel, leeft en werkt in Antwerpen) is een kunstenaar die voornamelijk site-specifieke interventies creëert in autonome galerieruimtes of openbare plaatsen. In zijn interventies – waarin hij gebruik maakt van alledaagse materialen – speelt hij subtiel met zowel de omgeving als ons waarnemingsvermogen. Inhoudelijk baseert zijn werk zich op referenties van trompe l'oeil, waardoor er een lichte verwarring ontstaat bij het publiek, terwijl het tegelijkertijd uitnodigt tot een meer geconcentreerde kijk op de realiteit.

Roeland Tweelinckx, 'Support carriers', 2011 – Metaal, verf en de omgeving (Courtesy Irène Laub Gallery, Brussel / Foto: Filip Dujardin)

De gedempte Leie-arm terug vrijmaken

Van: Patrick Vandaele

Het is bijna 45 jaar geleden dat men begonnen is met het dempen van één van de Leie-armen in Menen. Wat vroeger een stinkende open riool was, hebben wij nu zagezegd een groen lint. Sinds de in gebruik name is dit lint steeds verder ingepalmd door parkeerplaatsen. Op sommige plaatsen kan men amper met een rolwagen passeren.

Momenteel is men er van overtuigd dat water in de stad een rustgevend element is. Ook in Menen is men daar van overtuigd aangezien men met de nieuwe Leiebrug het water dicht bij de mensen wil brengen. Om deze reden is het wenselijk om de ooit gedempte Leie-arm terug vrij te maken voor het water. Vanaf het schrootverwerkend bedrijf tot de parking aan het zwembad, en aldus de Oude Leielaan terug bevaarbaar maken voor roeibootjes, pedalo's, kano's, telegeleide miniatuurbootjes. Het Schippershof is dan eventueel het vertrekpunt van een boottochtje met stopplaatsen aan het Bois de Boulogne, de Kazematten, de zwemkom, de industriezone, en de oude sluizen. Daar kan men dan via deze sluizen de oversteek maken naar de Franse groenzone van Halluin (interreg?).

Omdat de geesten van onze beleidsmakers waarschijnlijk niet rijp zullen zijn voor deze ingreep kunnen wij het misschien overbruggen met een installatie.

Ik had een 3 tal voorstellen.

1. Op open plaatsen via dit traject een constructie maken met blauwe doeken die dwars over de pad gespannen worden. Deze zijn niet aan elkaar genaaid daardoor krijgt de wind vrij spel en geeft dit de beweging van water weer. Wij werken rond de kruin van de bomen. Daardoor krijgen wij een blauw lint in plaats van een groen lint.
2. Het wandelpad schilderen wij blauw.
3. Met kleine (50 cm) merktekens om de 10 à 15 meter de oude Leie-arm afbakenen. Het merkteken kan bestaan uit:
 - Blauw vlagje dat meedraait met de wind.
 - Blauw vlagje dat meedraait met de wind, maar met een zonnepaneeltje dat een lamp laat branden.
 - Blauw kegeltje dat roteert om zijn as.

Bij het project kan men een tentoonstelling maken met Leiezichten. Foto's, schilderijen, tekeningen, maquettes.

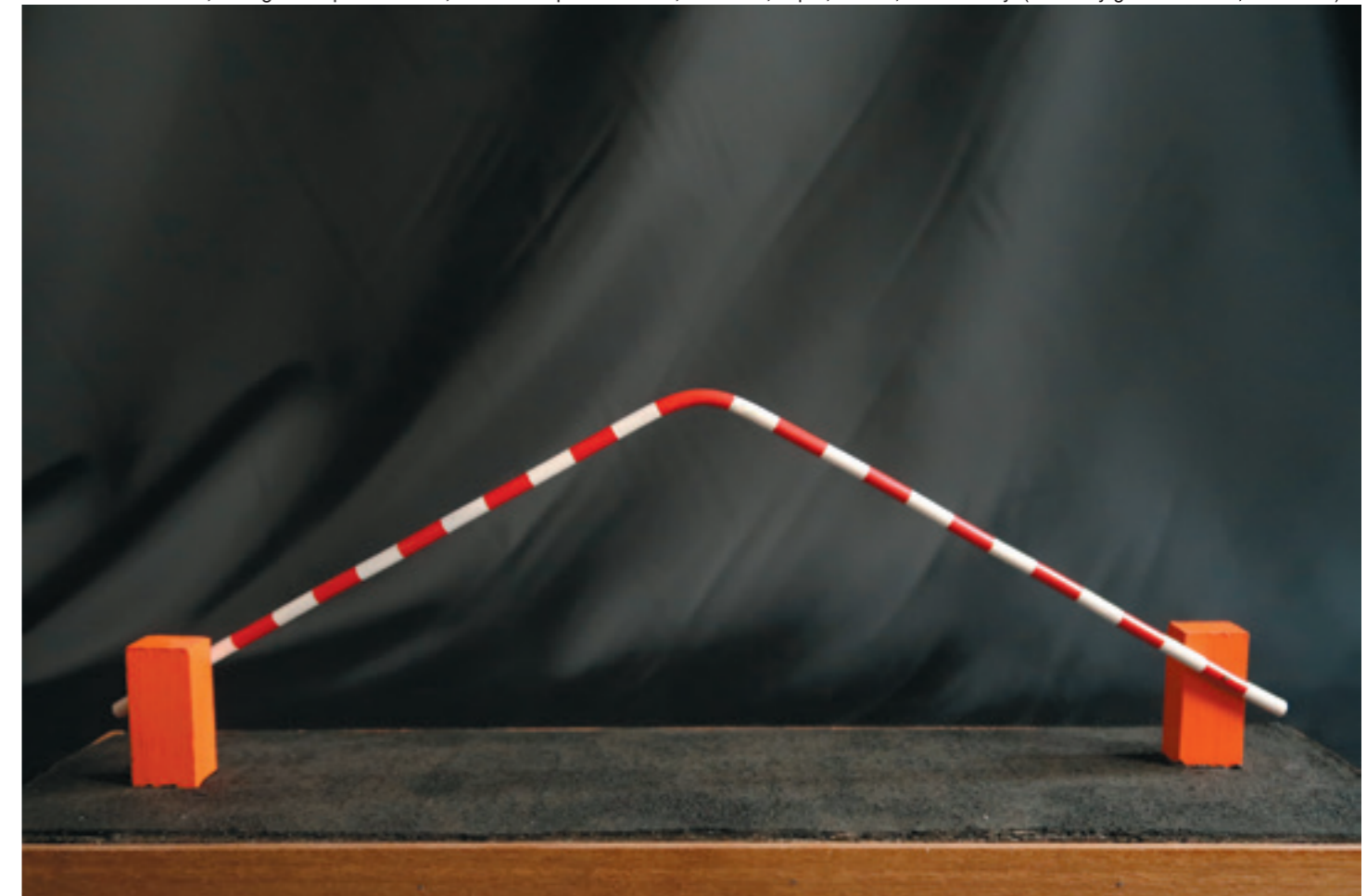
Open Borders

Van: Bram Van Meervelde

Bram Van Meervelde (* Antwerpen, 1991, pendelt tussen Antwerpen en Athene) startte in 2008 een klassieke opleiding aan de Kunsthumaniora in Antwerpen. Daarna behaalde hij een bachelor vrije kunsten in 2013. In 2014 studeert hij af als Master in de vrije kunsten aan de Antwerpse Academie. Bram Van Meervelde realiseert bij voorkeur werken in de openbare ruimte. Als kunstenaar betreft hij graag de 'gemeenschap' bij het realiseren van zijn werken in situ. Zo kreeg hij in 2018 de kans om verschillende werken te integreren voor de wijk Klein Antwerpen/Harmonie in het kader van Expo 2018. Van Meerveldes werk neemt vele vormen aan, maar het is steeds grappig, kritisch én een beetje stout.
 ● Galerie Transit, Mechelen

De ligging van cultuurcentrum De Steiger op amper 700m van de Franse grens inspireerde Bram Van Meervelde tot enkele ontwerpen met slagbomen. De reeks 'Open Borders' speelt met elementen zoals afsluitingen (uitsluiting) en doorgangen (toelaten). In Mene krijgen deze werken een extra dimensie. Grenzen zijn vandaag synoniem geworden voor (trans)migratie. In het verleden – hoewel in Mene nog steeds actueel – associeerde men de grens eerder met smokkel of grenscriminaliteit. De 'gesmolten slagboom' van Bram Van Meervelde is een dubbelzinnig beeld van zowel toegang (een Menepoort ;-)) als 'verboden doorgang'. Zoals de titel suggereert lijkt het op een pleidooi voor open grenzen.

Bram Van Meervelde, 'Design for Open Borders', 2016 – Maquette 18 x 50,5 x 13 cm, koper, lakverf, hout en vinyl (Courtesy galerie Transit, Mechelen)

Atemwende

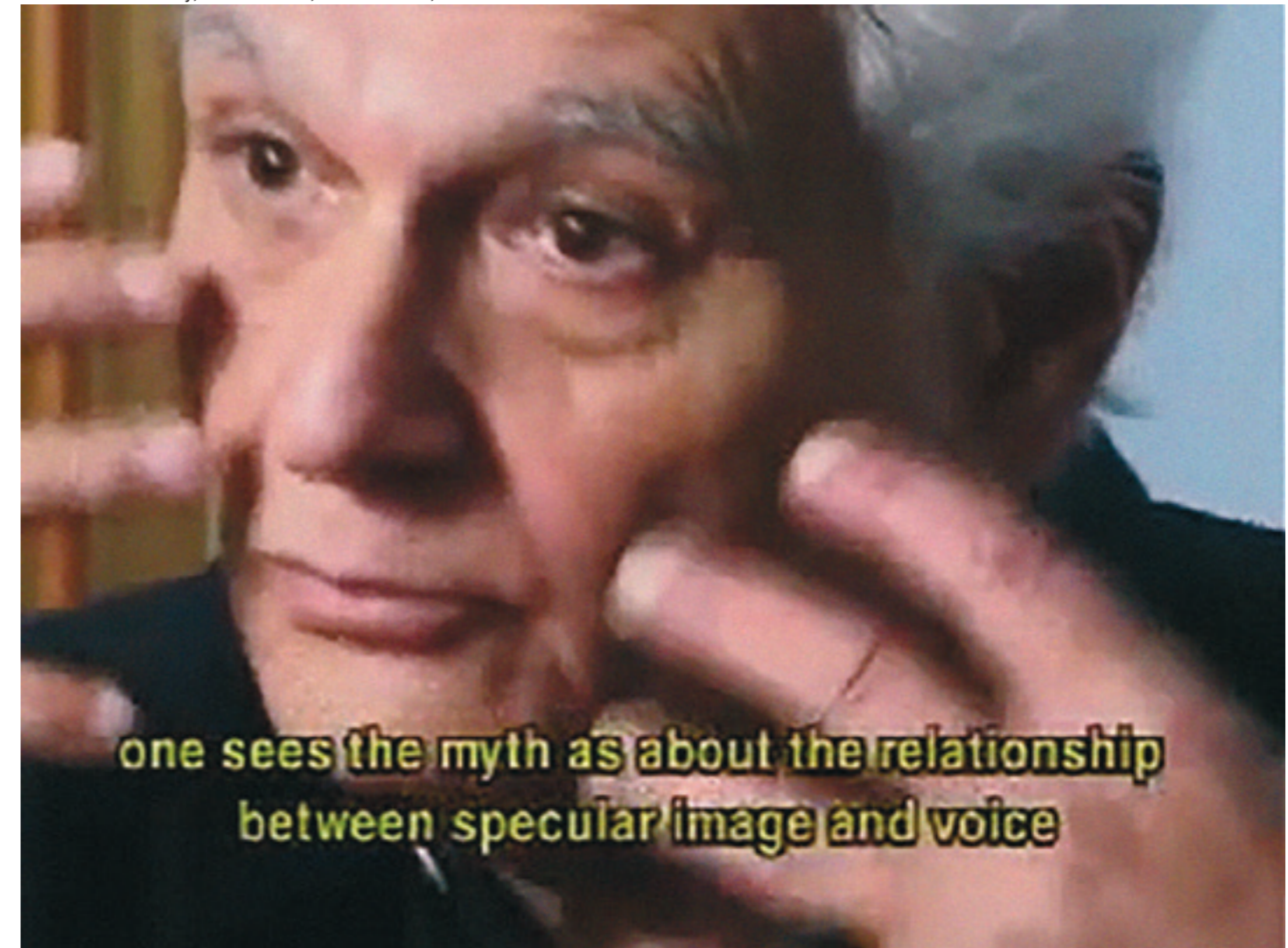
Van: Frederik Van Simaey

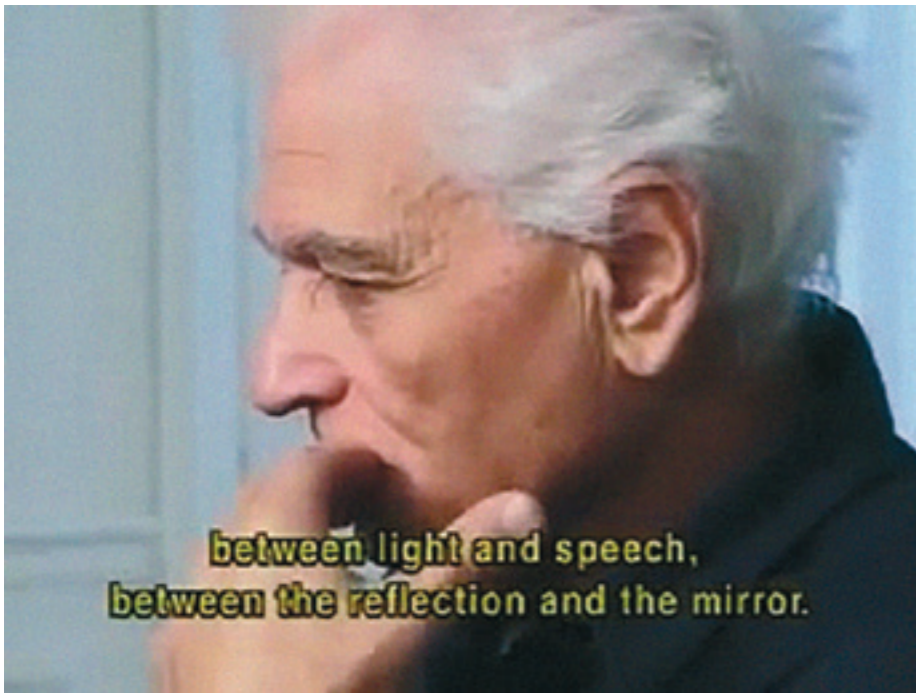
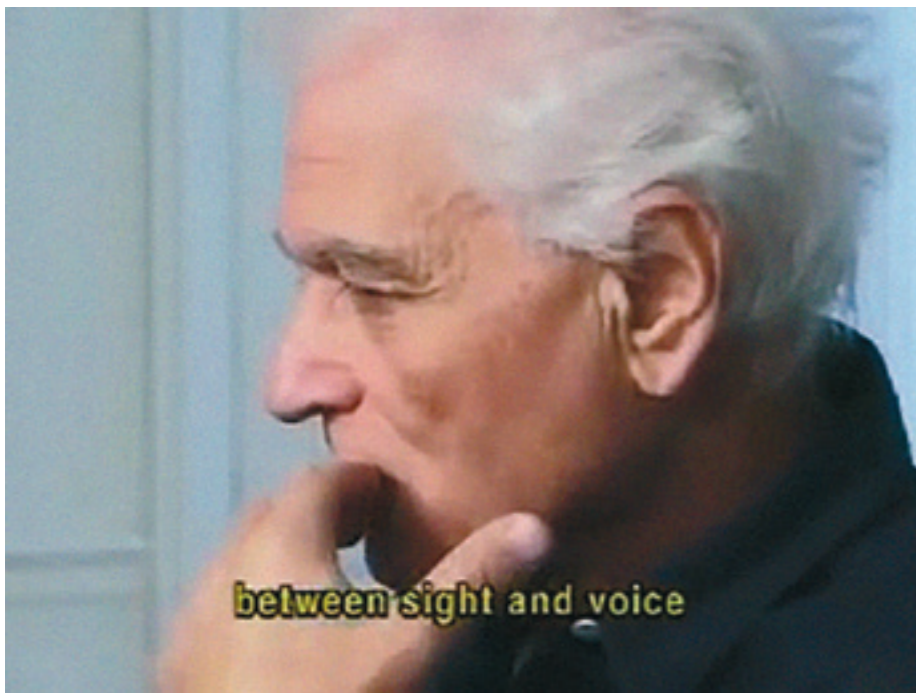
Frederik Van Simaey (°1979, Kortrijk, leeft en werkt in Gent) recycleert en transformeert alledaagse, ogenschijnlijk waardeloze dingen tot kunstwerk. Het onopvallende merkt hij op en wordt met een minimale ingreep opgeladen met artistieke inhoud. Op een poëtische, verbeeldingsrijke en bijwijlen geestige manier laat hij gevonden voorwerpen en materialen van betekenis veranderen en creëert hij een bewuste spanning tussen concept, werkelijkheid en verwachting.

De video is een collage van gesprekken met of lezingen van grote denkers zoals Derrida, Heidegger, Lacan, Foucault, Ricoeur en Žižek. We zien de denkers, maar alle woorden zijn van tussenuit hun discours geknipt. Wat overblijft is het geluid van ademen, zuchten, euh's en ah's, maar ook vaak gefronste voorhoofden, momenten van stil nadenken. Van Simaey onttrekt hen alle redelijke betekenis, alle branie, alle fantastische formuleringen en herleidt hen tot sprakeloze, stotterende en twijfelende personen. Het resultaat is zowel grappig als inriest. Het denkvermogen van deze personen wordt herleid tot een tergend onvermogen. Maar in die pauzerende momenten kunnen we ook het echte denken vermoeden, het moment waarop zinnen in het hoofd geformuleerd worden alvorens ze worden uitgesproken.

De titel refereert aan het Duitse woord 'Atemwende', letterlijk: een keerpunt in onze ademhaling. Het is ook de titel van een gedichtenbundel van Paul Celan uit 1967. Celan ziet in Atemwende net het keerpunt waarin poëzie kunst kan worden. Atemwende als een tussenruimte, een pauze, een break waarin de (afwezigheid van) woorden voorbij hun letterlijke betekenis gebracht worden.

Frederik Van Simaey, 'Atemwende', 2010 – Video, 9'34"

Monument ter ere van de oprit

Van: Matthias Verhoene & Vjera Sleutel

VMSV
Openbare monumenten

Brussel, 1 september 2018

MONUMENT TER ERE VAN DE OPRIT

Geachte inwoner,

U bent één van de inwoners van België wiens oprit geen functie meer zal dienen. Naar aanleiding van de zelfrijdende wagen verdwijnt dit icoon uit ons landschap. Om de herinnering aan dit waardevolle erfgoed niet te laten vervagen vragen wij u om afstand te doen van één van uw klinkers (ed.) uit uw oprit.

In te leveren goed :
1 exemplaar van de bouwstenen van uw oprit.

Inleverdatum:
Even huisnummers: 15-21 september 2018
Oneven huisnummers: 22-28 september 2018
telkens: Di-Vr 14u - 18u
Za 10u - 12u en 14u - 18u

Inleveradres:
CC De Steiger
Waalvest 1
8930 Menen
België

Hoogachtend,
M. Verhoene en V. Sleutel

Brief 210/2.251.597

Bureeloversten

Collages

Van: Eva Vermeiren

Eva Vermeiren (*1989, Neerpelt, leeft en werkt in Gent) behaalde een Master in Schilderkunst en in Grafische Vormgeving aan LUCA School of Arts in Gent. Het atelier is voor haar al een deel van haar werk. De spullen op haar bureau zijn op dezelfde manier geordend als de beeldelementen in haar schilderijen en collages. De collage techniek ziet ze als een middel om de toeschouwer uit te dagen zelf op zoek te gaan naar (nieuwe) betekenissen.

Het voorstel

Hoe kan een werk binnen een tentoonstelling zich gedragen als bv. een paginanummer in een boek?
Hoe kan het idee van de plaatsing van een terugkerend element in de tentoonstellingsruimte net het kunstwerk zijn?

Ik werk al een tijdje aan een reeks collages waarin ik 4 à 5 knipsels binnen een potloodafbakening van ca. 7 x 10 cm selecteer en combineer. De knipsels komen uit oude woontijdschriften van de jaren '70-'80. Mijn uiteindelijke plan is om er zo 1000 te maken en deze te verzamelen in een boek. Vooraleer het boek er effectief is, ga ik op zoek naar plekken en manieren om deze te tonen. Dit project leek me de ideale kans om binnen een groter geheel uit te testen hoe die manier van tonen kan variëren.

Een paginanummer in een boek is een terugkomend element, heeft vaak een vaste plaats die op vrijwel elke pagina te zien is. Wat als we de muren in een tentoonstelling opvatten als een spread in een boek en deze ook zo'n systematisch element krijgen? Bovenaan, in het midden onderaan, misschien rechts tegen de rand ... Geen nummer, maar een kleine collage. Het werk krijgt een niet voor de hand liggende plek: de ooghoogte van de toeschouwer verandert, dit vraagt een ander soort interactie van het publiek. Ook de andere werken van de tentoonstelling interageren. Het aantal en de selectie collages gebeurt afhankelijk van de ruimte en de tentoonstelling zelf. Zo wil ik op subtiele wijze een reeks werken tonen, volgens een vastgelegde methode en verdeeld over de hele expo. De methode en de herhaling hiervan, het terugkerende systeem van ophangen, zijn voor mij het kunstwerk.

Statement of Intent

Van: Lawrence Weiner

WITH RELATION TO THE VARIOUS MANNERS OF USE:

1. THE ARTIST MAY CONSTRUCT THE PIECE
 2. THE PIECE MAY BE FABRICATED
 3. THE PIECE NEED NOT BE BUILT
- EACH BEING EQUAL AND CONSISTENT WITH THE INTENT OF THE ARTIST
THE DECISION AS TO CONDITION RESTS WITH THE RECEIVER UPON THE OCCASION OF RECEIVERSHIP

MET BETREKKING TOT DE VERSCHILLENDE MANIEREN VAN GEBRUIK:

1. DE KUNSTENAAR KAN HET WERK ZELF MAKEN
 2. HET WERK KAN WORDEN VERVAARDIGD
 3. HET WERK HOEFT NIET UITGEVOERD TE WORDEN
- ALLE MOGELIJKHEDEN ZIJN GELIJK EN KOMEN OVEREEN MET DE BEDOELING VAN DE KUNSTENAAR
DE BESLISSING OVER HOEDANIGHEID LIGT BIJ DE ONTVANGER BIJ GELEGENHEID VAN DE ONTVANGST

AN OBJECT TOSSED FROM ONE COUNTRY TO ANOTHER

TWO FIELDS IN ADJOINING COUNTRIES CRATERED BY SIMULTANEOUS EXPLOSIONS

\$1000 WORTH MEDIUM BULK MATERIAL TRANSFERRED FROM ONE COUNTRY TO ANOTHER

Circle on the Floor

Van: Ian Wilson

In 'Circle on the Floor' beperkt Ian Wilson (°1940, Zuid-Afrika) het begrip sculptuur tot een minimum. Het gaat Wilson bij deze krijtcirkel niet om de cirkel als een driedimensionaal object, maar om het idee van een afgebakende ruimte. De cirkel met een doorsnede van 1,83 m kan overal op elk gewenst moment volgens vaste instructies getekend worden. Hoewel de krijtcirkel uit een minimale materiële dikte bestaat beïnvloedt de aanwezigheid ervan op de vloer het gedrag van degene die erop stuit. (Bron: zaaltekst Van Abbemuseum, Eindhoven)

O: *Why did you leave sculpture for pure reflection? I mean thoughts, language and speech.*

W: *The last sculpture I made was a white chalk circle drawn on the floor. It was more interesting to talk about it than draw it.*

O: *Why?*

W: *Because what was interesting about it was that it was a circle and you can speak about a circle as well.*

Uit een Interview met Achille Bonito Oliva in 1972, zoals geciteerd in: Edward Allington. 'About Time,' in Frieze, Issue 92 June-August 2005

INSTRUCTIONS

ATTACH A WHITE CHINA CHALK PENCIL TO ONE END OF A 3 FOOT LONG THIN WIRE (THE ACTUAL CENTER OF THE PENCIL WOULD BE 3/8TH OF AN INCH BEFORE SHARPENING). AT THE OTHER END OF THE WIRE ATTACH A NAIL. AFTER HAMMERING THE NAIL INTO THE FLOOR, DRAW THE CIRCLE AROUND THE NAIL, KEEPING THE WIRE TAUT. USING THE ENCLOSED PHOTO AS A INDICATOR OF THE DENSITY OF THE WHITE CHALK, GRADUALLY BUILD UP THE LINE UNTIL IT IS 1/2 AN INCH THICK. WHEN THE CIRCLE IS DRAWN, REMOVE THE NAIL FROM THE FLOOR. FROM TIME TO TIME, USING THE ABOVE DISCRIBED METHOD, REDRAW ANY PORTIONS OF THE CIRCLE THAT HAVE BEEN SMUDGED, KEEPING THE CIRCLE AS CLEAN AND AS WELL DEFINED AS POSSIBLE.

IAN WILSON

UITVOERDERS GEZOCHT VOOR KUNSTWERKEN

Van: Philip Marquebreuck (invites 019, Mohammed Alani, Zeli Bauwens, Inge Braeckman, Monali Meher, Marc Palmer, Gert Scheerlinck, Marion Séhier)

Mijn vertrekpunt voor de Biënnale van Ideeën is een vervolg van mijn ervaring/praktijk uit het verleden.

Mijn levensmoto is “Iedereen is van de wereld, en de wereld is van iedereen”; dit breng ik dagelijks in de praktijk.

Mijn ervaring met kunst(werken) bestaat uit het samenstellen van expo's, het in contact brengen met elkaar van kunstenaars, het bezoeken van ateliers, het verbinden – dankzij kunst – van mensen binnen en buiten Vlaanderen.

In 2017 vertrok ik met een rugzak met 20 kunstwerken van Europese kunstenaars naar de triënnale van Kathmandu (Nepal). Daar ruilde ik letterlijk die kunstwerken tegen werk van kunstenaars die aanwezig waren op de triënnale. Dit experiment is voor een groot deel gelukt. Een aantal kunstenaars kreeg geen retour, het grootste deel wel.

Meer info op:

- <http://www.decurieuzecollectie.be/>
- <https://correspondenceinternational.wordpress.com/>

Mijn voorstel

Nu wil ik graag bij 8 (richtcijfer) kunstenaars een idee sprokkelen die past in een “gelijke” doos of box. Die 8 boxen wil ik presenteren in een archiefkast of op een tafel.

De deelnemende kunstenaars zullen hun voorstel – in de vorm van een beschrijvende tekst, een schets, ... – in de box plaatsen.

Tijdens de Biënnale van Ideeën kunnen alle bezoekers het idee opnemen/lezen. Wie interesse heeft in het idee / het werk / het voorstel, wie er zijn schouders wil onderzetten, kan dit via het achterlaten van een post-it berichtje laten weten.

Bedoeling is om galeries, curatoren, andere kunstenaars, kunstliefhebbers, verzamelaars, bezoekers, kortom iedereen, de kans te geven om het idee van de kunstenaar mee te realiseren door aankoop, het aanbieden van ruimte, budget, slaapplek, feedback, ...

Dit project heeft dus opnieuw tot doel om mensen over de grens / de barrière te trekken en met elkaar te verbinden.

✉ toekomststraat87@telenet.be

Philip Marquebreuck (°1964, Geraardsbergen, woont en werkt in Gent) invites 019, Mohammed Alani, Zeli Bauwens, Inge Braeckman, Monali Meher, Marc Palmer, Gert Scheerlinck, Marion Séhier

1.

019 / Valentijn Goethals (°1987, Torhout, woont en werkt in Gent) zoeken voor hun project 'bigger en better' die hun huidige vlaggenmast moet vervangen door een nieuwe mobiele vlaggenmast van 18 meter: sponsors, een tekenaar, een ingenieur, een aannemer voor uitvoering, een plaats om hem een eerste keer te tonen. ✉ info@019-ghent.org

2.

Mohammed Alani (°1971, Bagdad (IQ), woont en werkt in Brussel) zoekt voor de uitvoering van zijn werk 'Collision of Nations': een plaats in de publieke ruimte binnen of buiten voor uitvoering van het werk. 1 pallet rode bakstenen. ✉ mohammedalani@yahoo.com

3.

Zeli Bauwens (°1992, Oostende, woont en werkt in Gent) zoekt voor de uitvoering van 'A tree in a pit looks like a bush from afar': een locatie in de publieke ruimte voor uitvoering van het project, een graafmachine, een boom. ✉ zeli.bauwens@hotmail.com

4.

Inge Braeckman (°1974, Gent, woont en werkt in Gent) zoekt voor de uitwerking van haar gedicht over hoe en wat het verlangen voor een stad als Mene en voor haar bewoners kan betekenen en is: een ereloon, wit krijt, de toelating om het uit te voeren op de buitenmuur van de Sint-Franciscuskerk, een hoogtewerker, een zangkoor, een organisatie die mee wil helpen een marathonlezing te organiseren. ✉ inge.braeckman@telenet.be

5.

Monali Meher (°1969, Pune (IN), woont en werkt in Gent) zoekt voor de uitvoering van haar performance/Installatie 'Curve, Carve, Cultus' een grote ruimte (bij voorkeur met hoog plafond), verschillende participanten (studenten, werkende, ouderen – met of zonder (performance)ervaring, een groot canvas (ca. 20 x 20m), 49 metalen emmers, zand, touwen, scharen, krijt of houtskool, het geluid van een tikkende klok, en publiek dat vrij in en uit mag lopen. ✉ monalimeher@yahoo.com

6.

Marc Palmer (°1974, Veurne, woont en werkt in Gent) zoekt voor zijn 'King of the Castle' project: inwoners van Mene die een exemplaar van de affiche willen meenemen en deze thuis, op het werk of elders willen ophangen, inwoners van Mene die op een andere manier 'King of Castle' verder willen verspreiden binnen Mene. ✉ marcpalmer74@hotmail.com

7.

Gert Scheerlinck (°1973, Ninove, woont en werkt in Oosterzele) zoekt voor de uitvoering van zijn installatie '2xAAA' (in samenwerking met Benedict Vandaele, curator): 81 bureau's, 80 werkende identieke tv's, 80 usb sticks, 80 personen die solliciteren m/v/x van verschillende nationaliteiten, 1 afstandsbediening, verdeelstekkers, 1 grote ruimte. ✉ gert.scheerlinck@gmail.com

8.

Marion Séhier (°1987, Chambéry (FR), woont er werkt in Brussel) zoekt voor de uitvoering van haar werk 'The page you are looking for is temporarily unavailable. Please try again later': een muur in de publieke ruimte binnen of buiten, 20 liter witte verf (indien nodig!), 8 spuitbussen 'photo light' 500 ml., een ladder of hoogtewerker (indien nodig). ✉ marion.sehier@yahoo.fr

Bigger&Better

Van: 019 / Valentijn Goethals

Dag Philip,

Sinds een paar maanden zijn we aan het dromen over een duurzame oplossing voor ons mobiel tentoonstellingsplatform "S&D#025" (België's grootste vlaggenmast). Het is een fantastisch project, al zeg ik het zelf, maar de mast heeft een beperkte levensduur.

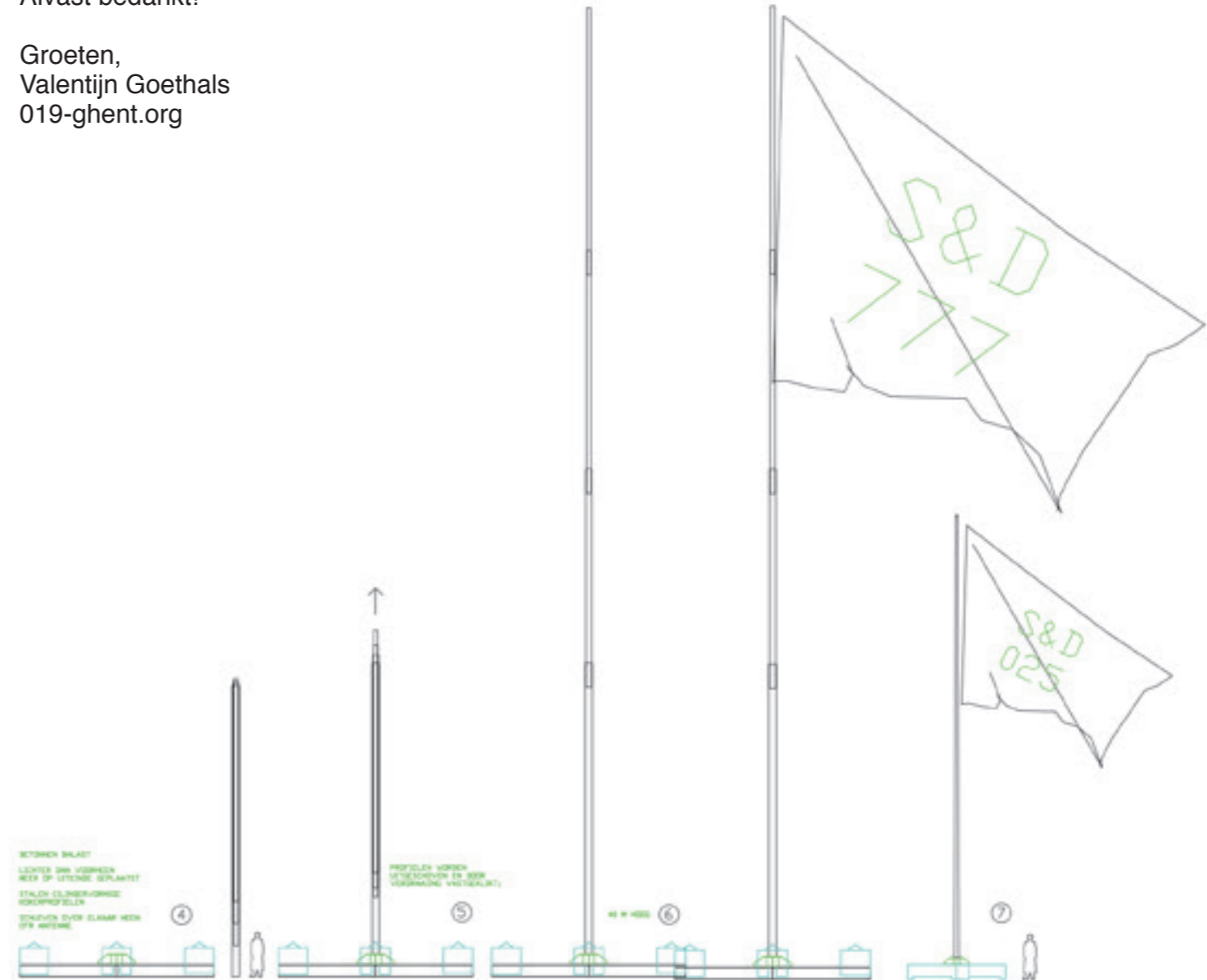
Vroeger bestond hij uit twee delen, wat zorgde dat hij snel kapot ging (12m + 8m). Onze meest recente mast is 18 meter. Maar uit één stuk. Sterker! Dat wel, maar nu is het onmogelijk bijna de mast nog in stedelijke gebied te installeren ...

Hierdoor zitten we al lange tijd te dromen van een telescopische (utopische?) mast. Die in elkaar kan schuiven waardoor hij verplaatsbaar is, maar ook bestaat uit metaal, waardoor hij dan sterk is. (De huidige mast is uit polyester, hierdoor is hij flexibel.) Indien mogelijk kan hij ook makkelijk dubbel zo groot worden als de huidige mast.

Hieronder alvast enkele eerste tekeningen en wat beelden van de huidige mast. We hopen ooit ergens de middelen, kennis en hulp te vinden om dit te realiseren.

Denk je dat dit project in aanmerking kan komen voor de biënnale?
Alvast bedankt!

Groeten,
Valentijn Goethals
019-ghent.org

Brick (Coca-Cola)

Van: Mohammed Alani

... The work is the introduction of kufic calligraphy in contemporary art. 'Kufic' is the oldest calligraphic form of the various Arabic scripts and consists of a modified form of the old Nabataean script. Kufic developed around the end of the 7th century in Kufa, 'Iraq', from which it takes its name.

I'm trying to use this old calligraphy in mixing it with new words. Using bricks, it reads 'Coca-Cola' (6 times).

This work is the clash of the two nations ... in 2003, when the US Forces entered Iraq.

Mohammed Alani, 'Brick (Coca-Cola)', 2018 – Rode baksteen, variabele afmeting

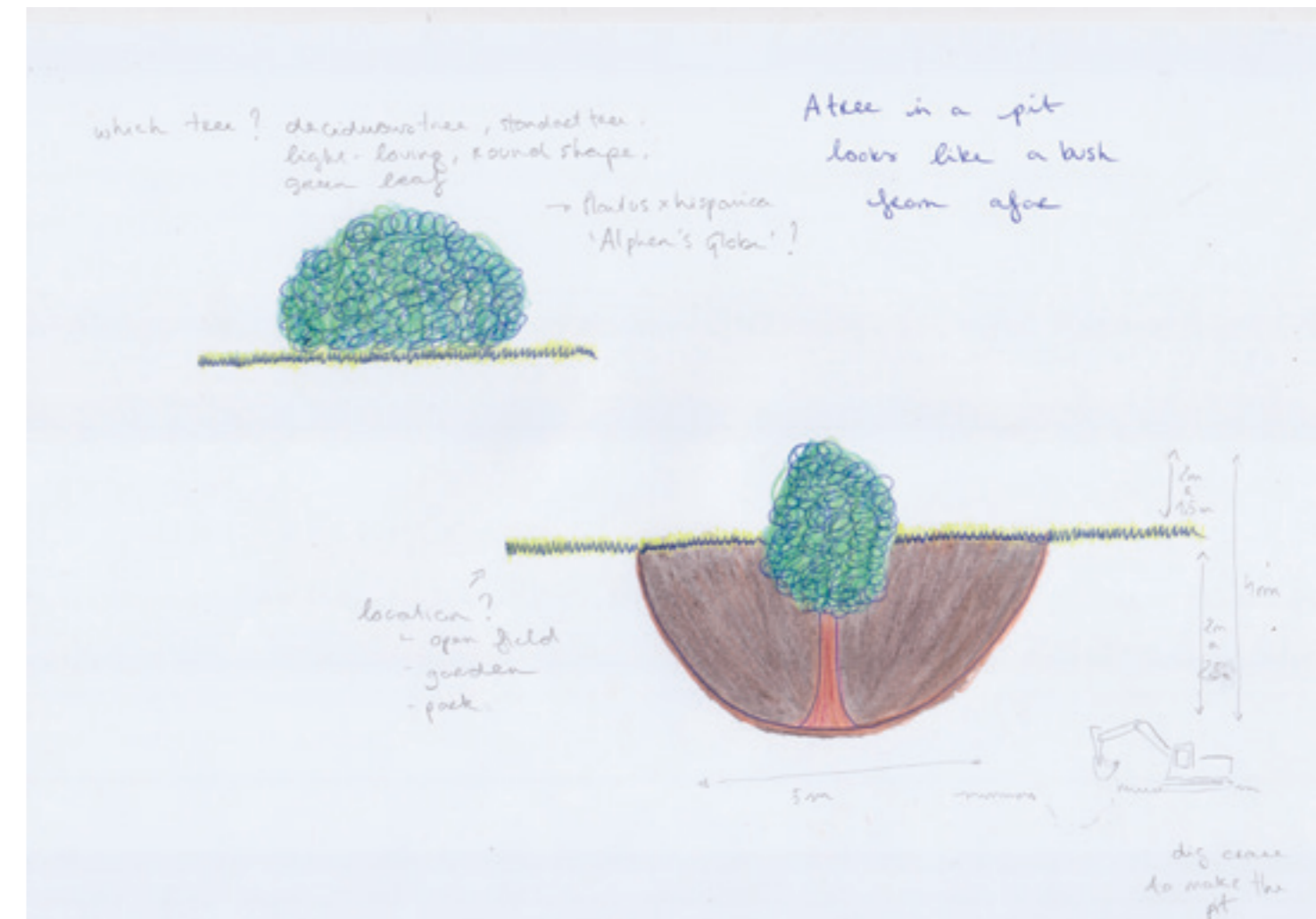
A tree in a pit looks like a bush from afar

Van: Zeli Bauwens

Ik zoek voor de uitvoering van 'A tree in a pit looks like a bush from afar':

- een locatie in de publieke ruimte
- een graafmachine
- een boom

Zeli

Een gedicht over de stad Mene

Van: Inge Braeckman

Dag Philip,

Na mijn bezoek aan Mene vandaag wil ik het liefst een gedicht over de stad zelf schrijven, over hoe en wat het verlangen voor een stad als Mene en voor haar bewoners kan betekenen en is.

Mijn oog voor de integratie van het gedicht in Mene is onmiddellijk gevallen op de sobere schoonheid van de Sint-Franciscuskerk en de prachtige voorgevel ervan. Om het efemere in ere te houden en weg te gaan van elke materialiteit om een gedicht definitief gedurende de duur van de Biennale op een plakkaat of op een plexi gedrukt op de gevel te bevestigen, wil ik het gedicht over Mene als een soort van performance of act ter plekke in krijt op de voorgevel van de kerk schrijven. Zodra het regent is het gedicht verdwenen. In de kerk ligt het gedicht op een eenvoudig A4-papier dat gratis door de bezoekers kan worden meegenomen.

Binnen in de kerk kan er een ruimtelijke architecturale installatie met papier worden gemaakt, waarbij grote papieren vellen aan de reeds bovenaan gespannen trekstangen in de ruimte van de kerk naar beneden vallen, waarop telkens op ooghoogte een gedicht te lezen is.

De akoestiek in de kerk is enorm goed. Een geluidsopname, waarop ik het gedicht over Mene in verschillende talen voorlees (gemaakt via Google translate), wordt op gezette tijdstippen in de kerk afgespeeld, bijvoorbeeld telkens voor of na de hoogmis, telkens klokslag 12 uur, 13 uur, 14 uur, et cetera.

Op een zondag tijdens de Biennale houden we een marathonlezing in de kerk, waarbij de bewoners worden uitgenodigd om gedurende een hele dag of een namiddag elk gedurende 10 minuten gedichten of literaire teksten over het verlangen voor te lezen, die ik dan bij elkaar zoek. Zo is er bijvoorbeeld *Le désir de peindre* van Baudelaire om maar een voorbeeld op te sommen.

Budget: ereloon 400 euro, dit bevat ook het schrijven van het gedicht over Mene.

Productiekosten: hoogtewerker en koor: door de organisatie te regelen en met medewerking van de organisatie.

Hartelijk,
Inge Braeckman

Performance/Installation 'Curve, Carve, Cultus'

Van: Monali Meher

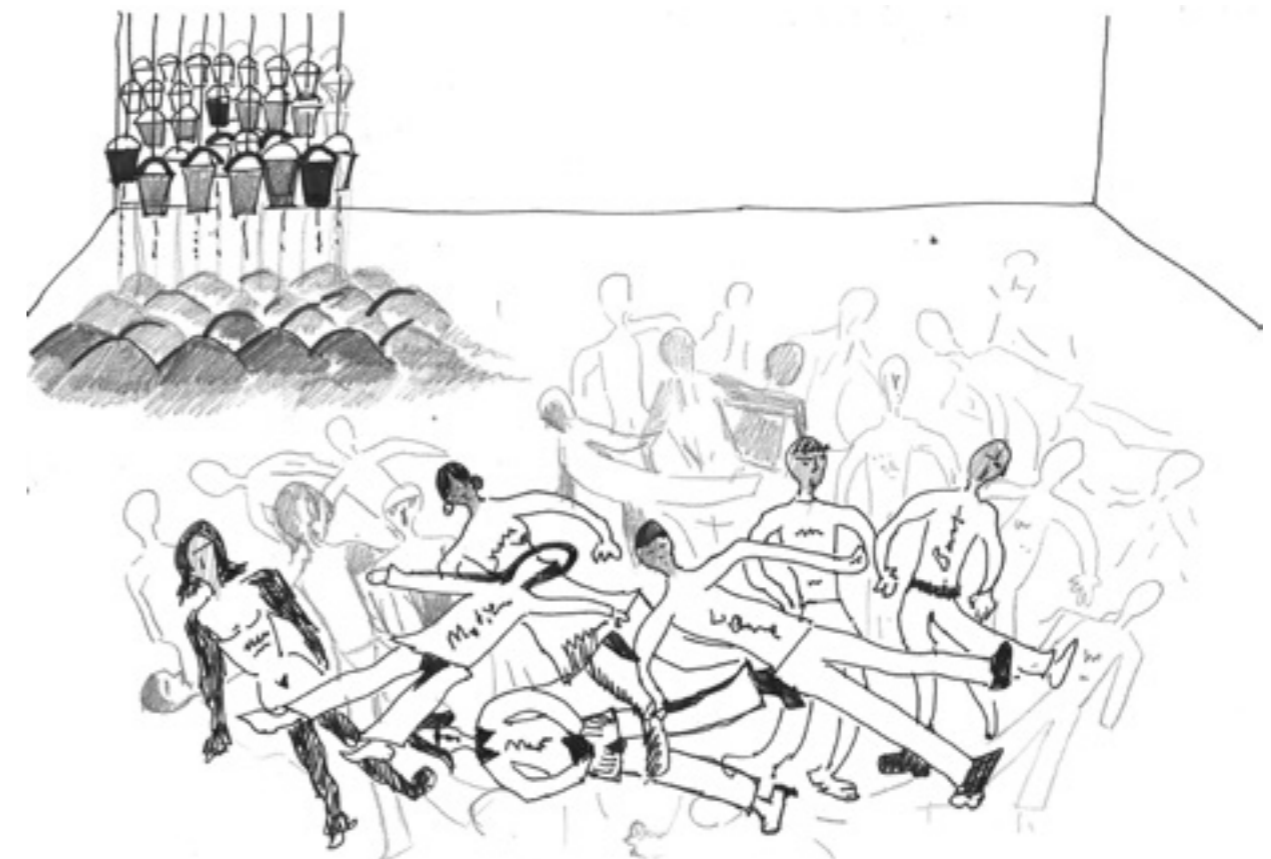
The idea is about a 3 days long durational performance, each day 7 hours continuously and in this time the whole space will be transformed through the installation that keeps involving, changing its form from each moment, to each hour, to each day.

On the first day of the performance, on a large spread canvas, I/we (participants) will be drawing outline around my body with a charcoal and writing a word in it. I/we keep drawing (outlining) bodies over and over again and write words for 7 hours. The drawing keeps evolving and figures overlapping. It becomes a kind of body-mesh created in black charcoal lines with written words (in different languages) in them. By repeating it for 7 hours continuously, physically I/we will be tired and our movements will slow down. This will be the first day action. The space remains the same with created drawing on the canvas.

On the 2nd day of the performance, I/we (Participants) start by cutting those figures drawn on the canvas in black outline. One by one we cut them all and pile them on top of each other somewhere in the space. This is how the space gets transformed again and creates the heap of cut body pieces as well as pieces of remaining canvas cloth with holes of body shapes or abstract forms. Again I leave the space with this newly created landscape for the 2nd day.

On the 3rd day we take a position in front of the heap of cut pieces of bodies and sit in this position for long. We may change the position from sitting to lying or into another posture but we remain still on the same spot for 7 hours in front of the pile. This is how I/we conclude the action on the 3rd day and will end the performance of 3 days.

The performance talks about body endurance, duration, continuity, determination, stillness, patience, politics, geography and time. The performance goes from several stages: from body > mass > individual > body > pile > union, also manifesting the idea of rituals, costumes, tribe / group / people and ceremony (event / meeting).

King of the Castle

Van: Marc Palmer

Dag Philip,

Hier in bijlage mijn idee.
Het is vrij basic, maar bevat wel enkele toepasselijke referenties.
En het bezit wel een zekere fun gehalte.

+++

Mijn idee is om een logo te ontwerpen dat zowel de vrijheid, het evenement zelf, als de stad Meneen bevat. Een soort celebration van totaal creatieve vrijheid & utopische ideeën. De stad zelf gaf me de volgende gegevens: een burcht met 5 torens, de plaats van meerdere veldslagen. De burcht komt ondermeer voor op hun wapenschild. Verdere research toonde mij dat de Lagoa er gevestigd is, één van de megatempels van de Belgische House scene. Daar muziek vrij veel aan bod komt in mijn werk, moest ik dit ook wel op één of andere manier er in verwerken.

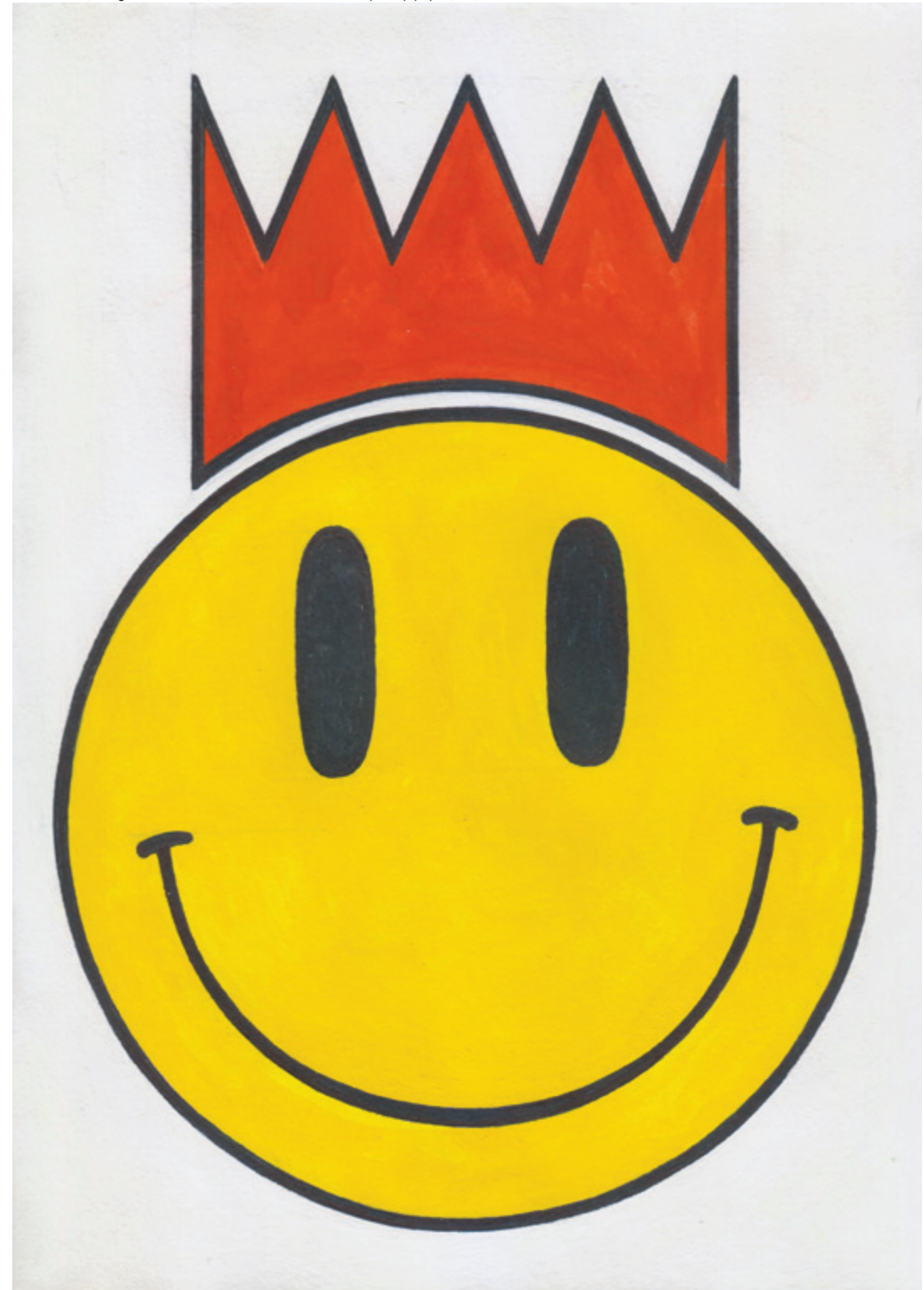
Het voetbalemblesem (KSCT Meneen) gaf me een basis om rond te werken. De cirkelvorm met de burcht er bovenop. De cirkelvorm werd dan een Smiley (teken van de Acid House, Emoji?). Voor mij kan techno, net als punk, grunge, ... als een soort reactie gezien worden tegen het establishment. Allen veroorloven zich een 'ongepaste' vrijheid.

De kroon werd een party hat, een kroon met 5 spitsen, verwijzend naar de 5 torens.

'King of My Castle'
(Leuk om verder te googelen: song 'King of My Castle' (wikipedia), de referentie naar Sigmund Freud, The history of the smiley face symbol (The Guardian newspaper))

Ik denk dat het logo zelf op meerdere wijze kan gebruikt worden. Van posters, pins, t-shirts, stickers tot vlaggen. Het zou de 'face' van het evenement kunnen worden.

Marc Palmer, 'King of the Castle', 2018 – Gouache en artist pen op papier, 29,7 x 21 cm

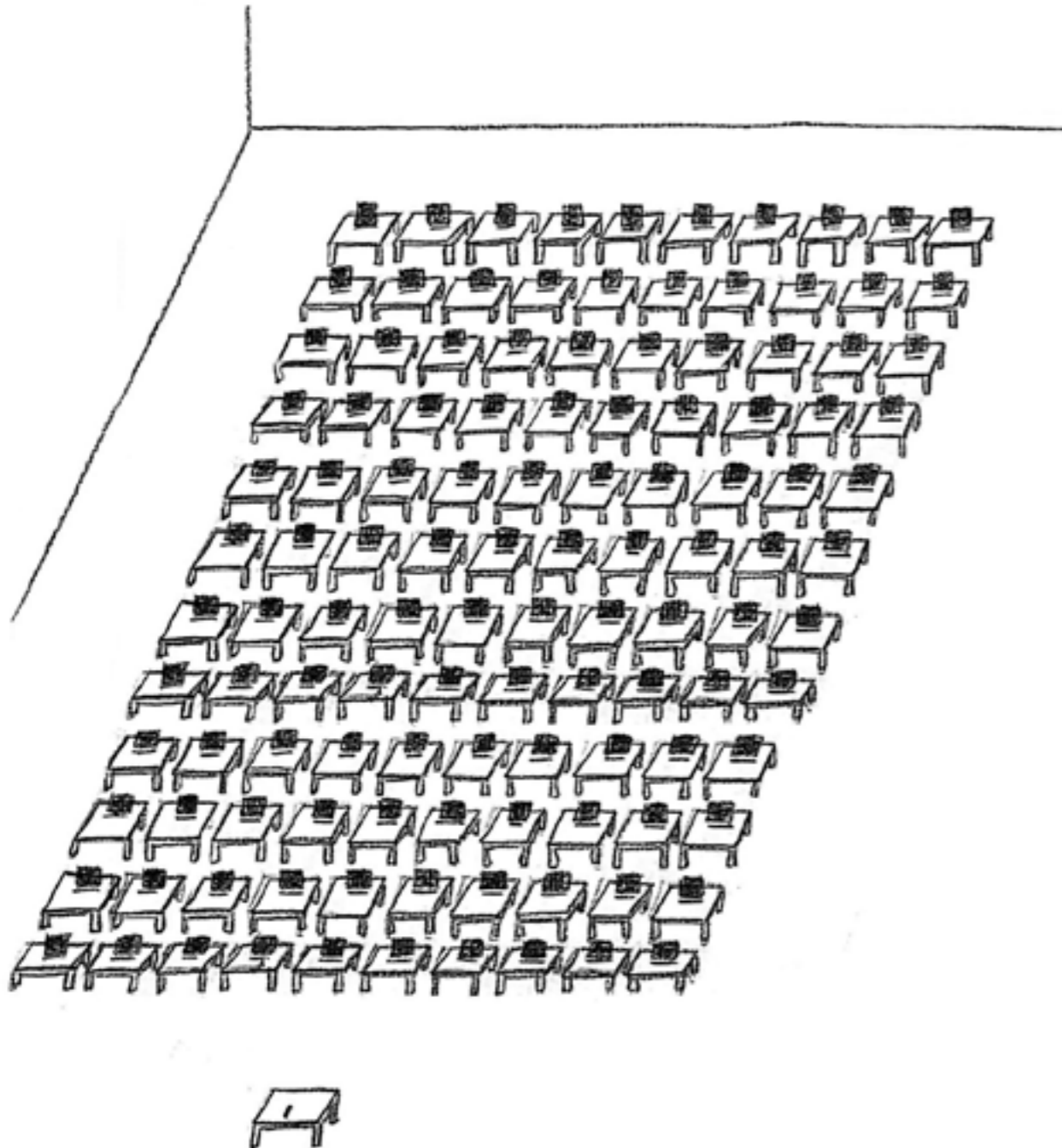
2xAAA

Van: Gert Scheerlinck

Een blik op Gert Scheerlincks installatie 2xAAA (2018) roept onmiddellijk allerlei associaties op met totalitaire systemen. Een strikt geordende formatie met een honderdtal tafels staat opgesteld tegenover één enkele bureau met afstandsbediening. Op zijn beurt lijkt de controller in verbinding te staan met één van de televisies, verspreid over de verschillende tafels. Welke blijft echter onduidelijk. Elk beeldscherm toont een persoon, afkomstig uit een bepaalde groep van de bevolking. Het feit dat de stemvolumes van deze mensen gedempt zijn, laat ons als toeschouwer kritisch reflecteren: Waarom kunnen we deze mensen niet horen? Wie heeft de controle over de afstandsbediening? Waarover praten deze personen en in welke context? Hoe verhouden wij ons tegenover allerhande vormen van machtsstructuren?

Benedict Vandaele, 21 augustus 2018

Gert Scheerlinck, '2xAAA', 2018 – Ontwerptekening voor een installatie

Wall drawing proposal

Van: Marion Séhier

The page you are looking for is temporarily unavailable.
Please try again later.

Dirk Slotmaekers

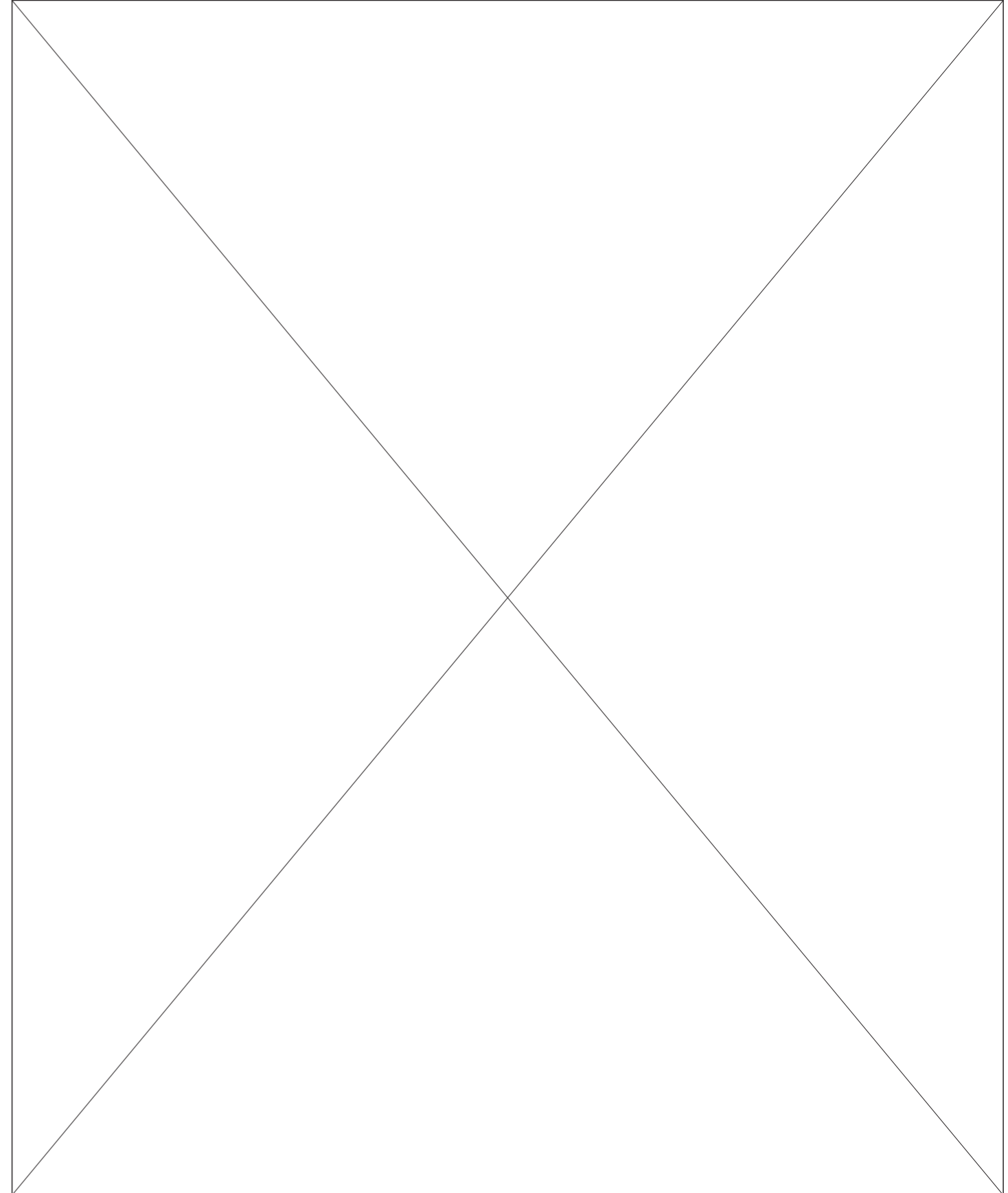
We bedanken u voor uw bezoek en uw
vertrouwen.

Titel van het werk

Van: Naam kunstenaar
Bio

Tekst

Naam kunstenaar, 'Titel van het werk', jaartal – Techniek, afmetingen (Courtesy / Collectie / © / Foto)

ESTATE DIRK SLOOTMAEKERS

Colofon

HET VOORSTEL – Een biënnale van ideeën

Een initiatief van de stedelijke werkgroep Beelden in de Stad van de Stad Menen

Erik Desombere, Ronny Titeca, Jan Snauwaert, Jan Vanraes, Henk Delabie, Heidi Nolf, Chiel Vandenberghe, Griet Vanryckegem

Kunstenaars: Ben Benaouisse, Roger Bertels, Joseph Beuys, Celine Butaye & Jan Wyffels, Leo Copers, Audrey Cottin, Luc Deleu, Agnes Denes, Jessica Diamond, Sam Eggermont, Nick Ervinck, Loek Grootjans, Simon Gush, John Körmeling, Thierry Mortier, Bruce Nauman, Lieven Paelinck, Manuel Pentado, Karl Philips, Ulrich Rückriem, Richard Serra, Dirk Sloodmaekers, Roeland Tweelinckx, Patrick Vandaele, Bram Van Meervelde, Frederik Van Simaey, Matthias Verhoene & Vjera Sleutel, Eva Vermeiren, Lawrence Weiner, Ian Wilson, Philip Marquebreuck (invites 019, Mohammed Alani, Zeli Bauwens, Inge Braeckman, Monali Meher, Marc Palmer, Gert Scheerlinck, Marion Séhier)

Curator: Hans Martens

Initieel Concept: Henk Delabie

Grafisch ontwerp: Raf Vancampenhoudt

Coördinatie: Chiel Vandenberghe

Techniek: Nils Parmentier, Matthieu Brysse, Jeroen Verzele, Philippe Verzele, Bram Swyngedauw, Christian Bonte, Bjorn Spinnewyn, Jan Snauwaert

Administratie: Carine Knops, Nancy Deconinck, Nicolas Keygnaert, Gratiene Seynhaeve, Philippe Seys, Ria Vandamme, Marleen Vansteenkiste

Met dank aan: Academie Mechelen
Bruthausgallery Waregem
Dirk Vanhecke
Estate Jan Hoet Gent
Galerie Tatjana Pieters Gent
Galerie Transit Mechelen
Hilde Van Canneyt
Jan Mot Brussel
Karel en Martine Hooft
Nina Eggermont
Pati Petrykowska
Rudy en Frieda Joseph
Stedelijke technische dienst Stad Menen
Steven De Beukelaer
Stijn Van Dorpe
Zeno X Gallery Antwerpen

Met de steun van: Camping Asterix Bredene
Cultuurcentrum De Steiger vzw
Estate Dirk Sloodmaekers Bredene
Galerie Transit Mechelen
Stad Menen

